

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Livsfortællinger

1.

af Ulla Elisabeth Lunau

Indholdsfortegnelse

Kærlighedens kugle	5
Julen er nødvendig.....	7
Kærlighedskranse fra Veflinge.....	8
Den bundne valg.....	11
Ret dig op min pige	13
Hans gener lever videre – det kunne hun ikke hindre.....	15
Stilling, status – og gener	21
Med kors, bånd og stjerner	23
Mine tanker, før Danmark lukkes ned.....	25
Af livets hjerte springer håbets kilde	26
Kære lille Bodil og mor.....	28
Du vælger glæden.....	30
“Fik du set det, du ville?.....	32
“Gift dig ikke under din stand”,	34
Kronsbjerg – en top på Sletten.....	39
Ullemarken – i sporet.....	42
Skammens ansigt havde mødt hende:	45
Alle vi børn i – Vester Egense	48
En biskop kom forbi	51
Hun havde hjertets sprog.....	53
Forandringer fryder: Nyt mellemnavn.	55
Besat af bøger.....	59
10-krone-sedlen.....	62
Lad støv være støv	64
Her er et af min mor og et af min far	67
50 års jul.....	69
Den store bjørn.....	71
Bedre kendt som Madsen	76
Nu vil du da ikke have flere	78
Forfatter med tilbagevirkende kraft	81
Her er en mand, og her er en kvinde.....	83
Her er de igen.....	88
Nøglen til fortiden	91

De fattige turde ikke andet	93
Mørke i løden	94
Elisabeth Jensdatter Kingo	99
En samtale om næstekærlighed	104
Hvorfra fik Sivagerhuset sit navn?	106
– 200 år gammel bondehus nær Bogense	106
Ingen har sagt at livet skal være kedeligt	109
Lange røde Carl.....	115

Forfatteren af dette skrift: Ulla Elisabeth Lunau, født 9. marts 1965 i Melby på Nordfyn, boet på Sjælland/falster fra 1986-2003, hvor jeg arbejdede som kontorfuldmægtig og sagsbehandler ved det offentlige. I 2001 begyndte jeg at læse til lærer, og som sådan har jeg arbejdet siden. Liniefag i dansk, kristendom, historie og natur/teknologi.

Fra 2007 ligeledes som turistguide, bla. på Æbelø, Harridslevgaard, i Bogense og på Gyldensteen Strand. Jeg er uddannet og autoriseret turistguide i Odense/Fyn og Aarhus.

Jeg har 4 børn og indtil nu 3 børnebørn.

Historierne i dette hæfte er skabt på facebook, og på opfordring samlet til en ”bog”.

Vester Egense, den 8. januar 2023.

Kærlighedens kugle

Facebook 2.2.2015

"Men størst af alt er kærligheden".

Det står der i verdens mest læste bog - og der skal nok være noget om det, for i verdenslitteraturen er der ikke noget, der er mere beskrevet end kærlighed; lige fra Mellemøstens magiske eventyr til grønlandske myter kredser det hele om kærlighed.

Men hvad er kærlighedens væsen for en størrelse? Det har filosoffer gennem tiden tænkt meget over. En af dem, en græsk filosof, så kærlighed som en kugle, hvor de to halvdele er brækket fra hinanden, og hvor vi mennesker først falder til ro, når vi finder den halvdel, der lige nøjagtig passer til vores egen halvdel; den såkaldte "bedre halvdel".

Men hvorfor er det så vigtigt at finde den del, der præcis falder i hak? Min egen forklaring er, at det med kærlighedens kugle er som med virkelighedens kugler, at de triller bedst og mest harmonisk, når der er balance imellem de to halvdele.

Nogle af os må gennem skilsmisse, før det sker, andre har den smerte at miste ved dødsfald, men selv når den elskede falder bort, eller vi sidder på plejehjem, så søger vi igen efter den anden halvdel af kuglen.

Kærlighedens veje er måske nok uransagelige, men de er bestemt værd at betræde. ♥

Mine oldeforældres guldbryllup, hele deres efterslægt i 1960.

Marentine Clausine Clausen, født i Veflinge, 26.3.1877

Hans Marius Madsen, født i Veflinge, 19.6.1880.

Julen er nødvendig.

Facebook, 22.11.2014

TV og forretninger bugner af gaveideer og julevarer.

For mig er julens budskab det allervigtigste. Det, der netop ikke kan købes for penge. At vi som mennesker er her for og med hinanden i et kærligt, forpligtende fællesskab, hvor end vi betræder denne jord. ♥

Kan det siges mere klart end denne journalist:

"Christmas is a necessity. There has to be at least one day of the year to remind us that we're here for something else besides ourselves."

Eric Sevareid, journalist og krigskorrespondent, CBS.

Kærlighedskranse fra Veflinge

Facebook, 18.12.2016

Nu er det snart jul, og kærlighedskransene er bagt. Her er historien om, hvordan disse kærlighedskranse bragte mig sammen med fjerne slægtninge:

Jeg har en masse gamle opskrifter fra slægten. En gang serverede jeg "kærlighedskranse" ved et selskab på Falster, hvor jeg boede i 10 år. Opskriften var fra min oldemor i Veflinge, Anna Caroline født på Grønbechgården.

En ældre dame i selskabet på Falster genkendte disse kranse. Det viste sig at hendes mor også var fra Veflinge.

Slægtstavlerne blev udvekslet og hurtigt fandt vi ud af, at vi begge stammer fra den samme præst i Norup ved Otterup. Han fik elleve børn, hvoraf alle grene er spredt udover Nordfyn. Flere af grenene har bevaret slægtsnavnet KINGO. Stammoderen var nemlig niece til salmedigteren Thomas Kingo, Elisabeth Jensdatter Kingo.

I de fleste slægtsled findes der en Elisabeth, men det er en anden historie:

Thomas Kingo havde nemlig en søster Elisabeth, som ingen børn fik. Søsteren Else fik en del børn og flere af efterkommerne blev opkaldt efter Elisabeth, således også min datter Anna Elisabeth nu 13 generationer efter.

Her kommer den gamle opskrift på "Kærlighedskranse". (Kaldes også "Pepittakranse"):

1 pund mel

3/4 pund smør

1/4 pund melis

2 æggeblommer

Smørret smuldres med smør. Sukker og æggeblommer blandes i og det ældes sammen.

Bedst at det står køligt en times tid før det rulles ud.

Rulles til tynde stænger, der formes til kranse.

Hviderne piskes og smøres på kransede, der vendes i melis og nødder.

Bages ved varmluft 180g

Ca 8-10 minutter til de er gyldne i overfladen.

(Det er "mør" kage).

PS. Et pund er 500 g.

Omtalte personer:

Elisabeth Kingo, søster til biskop Thomas Kingo, begravet 3.12.1690 i Sct. Knuds kirke i Odense.

Anna Caroline Hansen, 8.1.1881 i Veflinge (min oldemor)

Annette Birk Christophersen, født 1965 på Askø (min veninde og slægtning)

Maud Elise Petersen, født 17.6.1930 på Askø (slægtning, Annettes mor).

Den bundne valg

Facebook, den 14.8.2014

Vi lever i en tid, hvor det er blevet moderne, at sige, at "det er mit liv, jeg har et valg".

Det frie valg er karakteristisk for vores tid. Vi er sat frie fra kulturens og slægtens bånd. Men alle de valg, vi foretager os, med øje for vores egen lykke, har konsekvenser for de mennesker, der er omkring os, og derfor så bliver det FRIE valg for den enkelte, let til det BUNDNE valg for andre.

Vi vælger i vores liv at tage ansvar for vores familie, for vores job, for de ting, vi vælger at bruge vores sparsomme fritid på.

Alt, hvad vi foretager os, er et valg - det er derfor også et valg, når vi vælger noget fra. Når jeg f.eks. siger nej tak til arbejde i en bestyrelse frem for en anden.

Den sparsomme tid, vi er her på jorden, bør bruges med øje for samvirket med andre mennesker, men især også med tanke på dem, der kommer efter os. Derfor er det ikke ligegyldigt, hvordan vi behandler vores jord, eller hvordan vi opdrager vores børn.

Hvis vi alle sammen opfører os uansvarligt, så er der ikke noget til vores efterkommere. Jeg har sat fire børn til verden, og den største lykke er da at se dem voksne op og slå rødder.

Men jeg kan ikke kun fokusere på mine børns fremtid og lykke; jeg må også tænke på, at de i deres liv skal indgå i et fællesskab og i relation med andre mennesker. Så kun at fokusere på egne børns overlevelse - kan være ulykke for dem, for vi er jo alle forbundne i vores lille verden - og ude i den store verden. Forurening et sted i verden kan få alvorlige konsekvenser andre steder.

Hvad det er for et eftermæle, vi får, afhænger af alle de valg, vi foretager os. Jeg fortæller glædeligt igen og igen om mine bedstemødre. Det gør jeg, fordi de var der helhjertet for os, når vi havde brug for det.

Det afhænger af ens valg i livet, om ens efterkommere vil sige det samme <3

Ret dig op min pige

Facebook, efteråret 2014.

"Ret dig op, min pige", sagde sergenten, min far, altid hvis jeg i min barndom hang lidt med næbbet eller grundet min højde gik og dukkede mig.

Allerede som 14-årig var jeg 179 cm og voksede ikke meget mere end en centimeter efter konfirmationsalderen. Den alder, der den gang satte skel mellem barn og voksen; mellem forbud eller tilladelse til sprut, cerutter, bal i Fredskoven og meget andet "sjov".

Hvorfor nu denne tanke om min fars ord. Jo, for netop de ord har været med til at danne mig som menneske.

For det første, fordi de ord jo automatisk kom til at sidde på rygraden som en trolde, der resolut sprang op af en æske og forvandlede en regnorm til en linial, hver gang en trist tanke passerede.

For det andet fordi netop de ord, fik værdigheden frem i mig som noget grundliggende, mens jeg voksede op.

I min fars verden var alle lige. Hans grundholdning stammede fra en barndom, hvor kampen om det daglige brød netop var "hverdag". Det betød også, at han var meget bevidst om classeskel, og selvom han giftede sig med en gårdmandsdatter - og selv blev statstjenestemand, så glemte han aldrig sin egen mors følelse af underdanighed og hendes kamp for netop værdighed.

Min far lærte os tre piger, at vi ikke kunne regne med at få noget forærende, så det bedste værn mod fattigdom og sult, var selvforsørgelse, så vi blev virkelig "holdt til bogen". Uddannelse skulle der til, så vi blev uafhængige af andre mennesker.

Jeg synes, min far var meget fremsynet af sin tid, og jeg priser mig lykkelig for at have haft sådan en far, der lærte mig, at værdighed det er ikke noget, der er forbeholdt folk med fine titler eller stor rigdom.

Men værdighed er netop noget, vi alle er værdige til ❤️

Omtalte personer:

Henning Thorkild Madsen, født 21.11.1940, død 2005, min far.

Min far og mor, bryllup marts 1963

Hans gener lever videre – det kunne hun ikke hindre

Facebook, 27.12.2020

I mange år har der været mystik omkring mine børns farmors fædrene ophav. Vi vidste blot, at faren var ud af "fin" familie og fra Bornholm.

Oldemoren, som vi kaldte Mammi, blev gravid ved et uheld, og faren til barnet måtte ikke få hende, fordi hun var af russisk afstamning og "bare" frisørinde. Det var i 1933.

Men hvorfor havnede Mammi overhovedet i Danmark?

Hun blev født i Nørrehå i Thy som Jadwiga, men kaldte sig Edith. Den tids måde at lade sig integrere på.

Jadwigas forældre var nemlig: Monika fra Litauen og Anton fra Hviderusland. De flygtede til Danmark, fordi han var kaldt ind som soldat i krigen mod Japan i 1908. Anton havde hørt, at japanerne var så modbydelige, så den krig ville han ikke tage del i.

De flygtede via Polen på gåben, til Danmark, hvor de tog færgen til England. De ville til Amerika, hvortil hendes søster og svoger allerede var immigreret, men Monika (kaldte sig Martha i DK), der lige havde født Jadwiga, var blevet så syg på den første del af rejsen, at hun hellere ville vende tilbage til Danmark, hvor hun havde syntes, der var så skønt. Monika og Anton blev gift på sygehuset i Horsens, mens hun var indlagt. (Af papirerne til færgen til USA fremgår det, at de blev nægtet adgang, velsagtens pga hendes helbred).

De rejste i en del år rundt og arbejdede ved landbruget i Danmark, mens deres 3 børn voksede op, men under den tids pandemi, døde Anton af "den spanske syge" i Danmark. Mammi var da 9 år.

I familien fortælles det om Anton, "at han elskede at spille kort/terninger - og kunne drikke sprut som den gode russer, han var. Han var en meget glad mand, måske lidt for meget i forhold til Bedste Monikas ønske."

Monika levede som enke i mange år, ernærede sig ved landbruget - og endte sine dage i København, hvor hun var knyttet til Jadwiga, kaldet Edith, der senere giftede sig Hemmel. I familien har vi altid kaldt hende Mammi, så det fortsætter jeg med herunder:

Som 24-årig frisørinde blev hun så gravid med Gurli Marie, børnenes farmor. I mange år har jeg ledt efter faren til Gurli. For 7 år siden fandt jeg i en faderskabssag navnet, men har ikke kunne finde hans videre færden eller hans ophav. Ledetråden var at Mammi havde fortalt, at han havde rødder på Bornholm.

Først i går fik jeg hul i gennem, da jeg i forbindelse med nye søgemaskiner skrev spørgsmålet om hans ophav igen her på en slægtsforskningsside på facebook.

Pludselig kender jeg (ved andre slægtsforskere's hjælp) både farens forældre, fødested, og de børn, han fik udover Gurli Marie. Sjovt er det at se, at Gurlis halvbroder ligner Gurlis søn. Mine børns far.

Det er som slægtsforsker aldrig sjovt at have huller i slægtstavlen, så i går fik jeg fyldt endnu nogle felter ud med olde/tipoldeforældre. Sikke en gave.

(Gurlis ukendte farmor og farfar (mine børns ukendte tipoldeforældre var kommet til Bornholm som embedsmænd, men var ellers fra Vråmose Mølle/Nykøbing-Falster).

Men hvordan gik det videre Mammi, der lod sig integrere under navnet Edith?

Først fik hun jo datteren Gurli Marie som enlig mor, dernæst giftede hun sig med impresario Hemmel, og en masse spændende mennesker havde deres gang i hjemmet på Næsbyholmvej i Brønshøj. Med Hemmel fik hun datteren Vibse.

Mammi ernærede sig som frisør i hjemmet, og boede det meste af livet på Næsbyholmgade 10, indtil barnebarnet Jess flyttede ind som voksen. I 1990 flyttede jeg ind og i 1991 kom vores ældste søn til verden. Mammi var imellemtiden flyttet i mere beskyttet (og mindre) lejlighed på Nørrebro.

Der var altid liv og glade dage i Mammis hjem, og hun har fortalt mig mange sjove historier. Bl.a. holdt hun på et tidspunkt ABE i lejligheden i Brønshøj. Da datteren Gurli blev skilt, tog hun både Jess og søsteren Ginni til sig, da de kom hjem fra Mallorca efter Gurli Maries skilsmisse der.

Jadwiga, Edith, Mammi blev 95 år. I mange år mødtes familien hver år i Tivoli, når den del af familien, som boede som kunstnere på Gran Canaria og Mallorca kom hjem på ferie. Hendes 90 års fødselsdag blev holdt i Tivoli, og det er sidste gang, jeg så hende, for derefter var jeg som fraskilt ude af familien.

Mammi blev født i - og voksede op i Danmark, men på trods af det, så fornægtede det russiske ophav sig aldrig.

Æret være Mammi og Gurlis minde.

Mammi

Gurli

Anton med Jadwiga (Mammi), Brunno og Anna Veronika

Omtalte personer:

- Gurli Marie Janut, født på Rigshospitalet i København, døbt i Sakramentkirken i København, født den 6.10.1933.
- I 1951 gift med Lykke Vigen Gertsen, opslag 3959 ved borgerlig vielse i København.
- Faderskabssag: Familieretlige sager i København - AJ journal 1933, 1801-2700 opslag 189 til højre.
- Faren Poul Romer Larsen, født 24.7.1912 i Kerteminde. Død 19.9.1982.
- Jadwiga Bronistawa Janutt/Edith/Mammi, mor til Gurli Marie, født 5.9.1909 i Nørhaa Sogn i Thy.
- Monika Banis/Martha, født 22.5.1883 i Eitvile, Littauen.

- Anton Janutt, født 4.10.1877 i Rossiong, Littauen.
- Agnes Jørgensen, mor til Poul Romer Larsen, født 8.12.1885 på Vråmose Mølle ved Fakse.

Stilling, status – og gener

Facebook, 1.1.2021

Nogle vil nok synes, det er lidt “nørdet”, men som historielærer og guide er det altså drøn-sjovt at dykke ned i slægtsforskning, også andre slægter end ens egne.

Denne gang er det mine 3 ældste børns ukendte oldefars slægt. Farmors far, som jeg endelig efter flere års forskning, fandt her før jul:

Jeg er tilbage til den navnkundige Oluf Bager rådmand i ODENSE, og rige købmandsslægter fra Aarhus (Thestrup) og Bogense (Halvbjørn og Bang), men ingen “indavl”

Her følger linjer tilbage til 16x tip. Kun fordi der ret hurtigt dukkede præste- (Zeuthen) og købmandsslægter op, så gik det så hurtigt med forskningen. Andre har gjort en stor del af arbejdet for mig

Det, der tog mest tid, var at skrive det ned. For overblikkets skyld i hånden 🤔

(Nu tilbage og checke efter om andres arbejde så er korrekt!!)

Anne Elisabeth Zeuthen, født juli 1747, Nysted, Musse. Henrik Pedersen Zeuthen, Ollerup, ca. 1670, præst.

Oluf Bager, født 1621, Rådmand og handelsmand i Odense.

Med kors, bånd og stjerner ...

Facebook, 11.8.1915

For mange år siden var jeg på et såkaldt "præsentationskursus"; det var dengang titlen var kontorfuldmægtig i staten ... "med kors, bånd og stjerner" - og jeg allerede var godt på vej i underbevidstheden mod det job, jeg har i dag.

På det pågældende kursus skulle vi udtænke en måde og præsentere os selv på. Jeg, der dengang var en stresset småbørnsmor til tre børn, valgte at tømme min store dametaske for indhold styk for styk for på den måde at vise, hvad der rørte sig i mit liv.

Underviseren syntes, det var genial måde at løse opgaven på. Det blev videooptaget, så man skulle jo være lidt kreativ 😊

Da jeg dengang samtidig havde meget lang transport mellem kunstnerhjemmet på Falster og jobbet i Høje Taastrup "boede jeg også i min taske" ... Jeg levede i en konstant kamp og et dilemma mellem bunker af opvask og vasketøj på den ene side - og min egen trang til selvudvikling/kreativ skabelse på den anden side, så min taske var fuld af alt det, jeg var i panik for ikke at nå i livet (og som enhver stjålen stund skulle bruges på): Bøger, strikketøj, tur-foldere, dagbogsnoter om mine børns udvikling og meget andet ...

Her blev mit liv rullet frem for de andre kursister, og i samme nu gik det op for mig, at jeg var et forkert sted i livet.

Det var taskens indhold, der optog mig - og ikke kontorjobbet, der blot var et nødvendigt onde for overlevelse.

Når jeg i dag tømmer tasken, er der fin overensstemmelse mellem taskens indhold og mit øvrige liv; det er harmoni, og det er sådan livsglæde kommer til udtryk ♥

Der var lang vej fra præsenteringskurset i 90erne til læreruddannelsen i 00erne, men det har bestemt været sliddet værd. 😊

Omtalt:

Ulla Elisabeth Lunau, 1965, Melby, Fyn.

Mine tanker, før Danmark lukkes ned

Facebook 11.3.2020

Livet står stille:

Jeg har fået en del aflysninger både privat og arbejdsmæssigt, men jeg forsøger at se positivt på det.

Først og fremmest er man med til at nedsætte risikoen for smitte og beskytte de særligt udsatte. ❤️

Dernæst kan det fostre en tid til refleksion over, hvad vi fylder vores liv ud med, og det er i grunden altid sundt.

På samme måde, som når en snestorm lægger et låg på danskernes aktivitetsniveau, så kalder denne krisetid på nærvær i hjemmene med de nærmeste (bortset fra dem, der evt er i karantæne), og det kalder på omtanke i forhold til, hvad der er nødvendigt for at opretholde livet; lidt på samme måde som vores forfædre har oplevet alvorlige krigs- og krisetider gennem tiden.

Men krisetid viser også altid - ikke så heldige sider ved menneskeheden. Der hamstres, og man lukker sig om sig selv og sine nærmeste.

Jeg har sat mig til rette med strikketøjet i den grønne stol. Nyder eftermiddagssolen, der bader ind ad vinduerne - og jeg kan konstatere, at der heldigvis er garn nok på mit lager til lange aftner uden det sædvanlige aktivitetsniveau.

Verden bliver næppe helt den samme efter Corona.

Af livets hjerte springer håbets kilde.

Facebook, 1.5.2020

Æbeltræets lyserøde blomster, fugleredens unger og biernes dronning lever ubekymrede om den verden, der er menneskers vilkår lige nu.

Og gud ske lov for det. For naturens gang går videre, trods hændervridende magthavere og nyheder, der kører i ring.

Det er det, naturen kan; hensætte os med håb. Det håb, der næsten springer af sig selv, når vi ser, at naturen er uforandret. År efter år.

I undervisningen har jeg i mange år arbejdet med temaet “Det gode liv” typisk på 5. årgang og som et storyline-forløb. Vi har taget udgangspunkt i underspørgsmålet: “Hvordan skaber jeg det gode liv for mig selv, uden det går udover andres gode liv”.

Det er den balancegang, som er regeringens dilemma lige nu, hvor arbejdsløshedstallene tager himmelflugt, virksomheder går konkurs og teenagere lider afsagn.

Jeg skal heldigvis ikke være dommer, men jeg kan se, at det efterhånden har voldsomme konsekvenser for rigtig mange mennesker, at landet er lukket. Konsekvenser som sidenhen kan sætte sig til dårligt liv og dermed måske andre sygdomme.

Smittetrykket i Nordfyns kommune er ligesom mange andre steder på landet meget lavt, og det kan være svært at blive ved med at finde mening med alle tiltagene.

Vi vasker hænder og spritter af, så vi er ved at gå i opløsning. Jeg er bange for helvede; et RENT helvede, hvor al fokus er vand, sæbe og sprit. Det minder mig om barndommens baksille-forskrækkelse, hvor kvinder målte hinanden på deres RENE hjem

Som modvægt går jeg en tur i min have eller ude i naturen; kikker på forårets komme og drikker i det skjulte lidt af livets eliksir fra den kilde, der springer fra hjertet, trækker vejret og skriger til himlen:

Yes, vi lever! ❤️ 🍀 🙌 🙏

Kære lille Bodil og mor

“Kære lille Bodil og mor. I kan tro, jeg længes efter jer, men det varer da heller ikke mange dage, før jeg ankommer”.

Sådan indleder min oldefar Hans Peter Hansen fra Harebækgaard i Magleby sin hilsen til sin unge kone Anna Sofie Elise og den lille spæde datter i 1910, hvor han var inde som soldat et sted på Sjælland.

Jeg sidder med postkortet i hånden og bliver rørt over de over 100 år gamle ord, men også tankefuld, for det er en skat af kærlige tanker, der går tabt i den digitale tidsalder.

Nu går papirbrevene afsted til Lokalthistorisk arkiv på Stevns. Måske ville min oldefar havde foretrukket, at postkortene var blevet kasseret, da hans kone døde, men min mormor Bodil gemte dem, og jeg kan ikke spørge ham, så tvivlen kommer den gode historie til gode.

Bodil Emmy Hansen, født 23.11.1909 på Harebæk i Magleby på Stevns.

Hans Peter Hansen, født 21.10.1881 på Harebæk i Magleby på Stevns.

Anna Sofie Elise Nielsen, født 10.1.1890 i Herfølge.

Du vælger glæden

Facebook, 22.11.15.

"Du vælger glæden"; sådan lød ordene ved en tale til en hjertevenindes runde fødselsdag.

Glæden er et tilvalg; et livssyn. En måde at gå til livet på.

Altid at fokusere på det positive, på muligheder fremfor begrænsninger, på det der lykkes fremfor det, der ikke bliver gjort eller mislykkes.

Nogle gange er glæden "en glæde på trods". På trods af forhindringer, sygdom, love og paragraffer, penge og papirer - eller bare at andre - bevidst eller ubevidst - forsøger at spænde ben for ens glæde.

Men med livsglæden ombord, så bliver livet en glæde, trods al den modgang, der måtte være.

Det er nemmest at få øje på lysets flamme, når baggrunden er mørk. Med lys baggrund bliver den næsten usynlig.

Når glæden bliver en glæde på trods af alt det mørke, der kan være tilført ens liv, så træder glæden måske frem i stærkere kontur. Det er der, hvor evnen til "at se det store i det små" får stærk grobund.

Filosoffen Søren Kierkegaard skriver i sin bog "Enten-eller" om det at træffe et valg. Jeg læste den allerede som ung på HF. Læreren dengang tolkede det, som "det frie valg", det enkelte menneske har. Det kunne jeg godt tænkte mig at diskutere med hende her mange år efter. Dels om hendes tolkning af "Enten-eller", men lige så meget det faktum, at hun postulerede menneskets frie valg.

Vores samfund i dag er så gennemreguleret, at det næsten er umuligt at træffe et selvstændigt valg. Der er forskrifter for dette og hint.

Men livet indeholder også en etisk dimension, og det er her, jeg kommer tilbage til glæden, for med glæden ombord er det ikke svært at træffe en etisk valg, men det kan måske indimellem være svært at undgå samtidig at bryde lovens ord.

I går skrev jeg en kommentar til en tekst og et billede af forfatteren Astrid Lindgren. Jeg skrev: "Ja, hun har sagt mange tankevækkende ting, den kære Astrid. Man kan næsten tale om "Astrids Lov".

Måske har andre tidligere talt om "Astrids Lov"; måske er det ikke nyt, men navnet er nyt for mig ... "Astrids Lov" handler netop om at vælge glæden, at vælge det gode. At kæmpe for friheden; kæmpe for at alle i virkeligheden må føle det frie valg og muligheden for at vælge glæden. ♥

(Juleroser fra haven)

Annette Birk Christophersen, født 1965 på Askø (min veninde).

“Fik du set det, du ville?

Fik du hørt din melodi?”

Facebook, 2.1.2021

Sådan lyder det i en sang af Kim LARSEN. Lige nu kan vi ikke se alt det, vi gerne vil, men vi har stadig et frit valg i mange retninger, og kan vi ikke det ene, så kan vi så meget andet. 🍀

I går, da jeg skrev om min slægtsforskning, kommenterede en bekendt, at jeg var flittig. Det fik mig til (som så mange gange før), at reflektere over, hvad vi bruger livet på.

Jeg føler ikke, jeg spilder mit liv - heller ikke når jeg laver slægtsforskning Men det er jo altid en tolkning og meget individuelt, hvad man prioriterer at bruge sit liv på

Vi ved, at livet ingen slutdato er givet på forhånd, så det er med at nå det, man sætter sig for! 😊

Med slægtsforskningen var jeg nok en af de sidste, der kendte Mammis historie og farmors herkomst, så det var bare med at få faren fundet, inden historien ellers forsvandt med mig og de jævnaldrende i familien.

Nu er det meste af slægts-puslespillet lagt, og de 5 mapper med forskning kan afleveres på lokalhistorisk arkiv, hvis ingen efter mig er interesseret i det.

Min far døde alt for tidligt som 64 årig. Af sygdom. Så jeg er meget bevidst om ikke at spille livet (især efter nogle hårde år med skilsmisse mm.). 😞

Det kan så diskuteres, HVAD man bruger sit liv på, vigtigst er det, at man gør det, man finder værdifuldt, og ikke bare flyder med strømmen

Der er mange ting, jeg aldrig når, og ikke går op i, men jeg prioriterer min tid meget bevidst og gør sjældent noget uden mening.

Nytåret er en god tid til refleksion. Således også i skoleregi, så børnene får også en opgave i næste uge, der i tråd med “Dronningens nytårstale” i TV handler om, “hvad du ønsker dig for det nye år.

For dig selv, din familie, for Danmark og Verden”, og mon ikke en vaccine står højt på ønskesedlen hos mange - såvel børn som voksne, så vi snart kan vende tilbage til de tider, hvor vi havde lidt flere “frie valg”.

Håbet er lysegrønt. ❤️

Godt nytår! 🎉❤️

Foto: Henning Thorkild Madsen 23 år. Sergent, forlovet, snart gift og far til mig og mine søstre. (1940-2005). 💙

“Gift dig ikke under din stand”,

sagde en ældre kollega til mig i mit første job, da jeg kom til København i 1986 ...
Jeg kikkede undrende på hende - hun måtte klart være fra en anden tid ... tænkte jeg.

Hun havde givetvis oplevet konsekvensen af et forkert valg i ungdommen.

Sådan havde min oldefar sikkert også sagt til min mormor. I hvert fald blev hun nægtet at søge ind på lærerseminariet, selvom hun var en begavet kvinde. Hun skulle være "fin frue", mente min oldefar!

Mens hun tjente i skovriddergården på Wedellsborg, mødte hun min morfar, der nok kom fra en meget fremsynet og velrenommeret gård ved Husby, og endog plejede omgang med grev Tito på Wedellsborg, men min morfar elskede at spille - den tids dille - kortspil - og så gik han på jagt. De to ting var hans foretrukne beskæftigelser ...

De blev gift ved et flot bryllup i min mormors fødehjem, sognefogedgården i Magleby på Stevns. Min morfar købte herefter en mindre ejendom i Frøbjerg Vænge. Det blev min mors fødehjem, og der havde hun en tryk og ubekymret barndom som enebarn.

Nogen "fin frue" ville min oldefar næppe have kaldt min mormor, hvis han havde kendt hendes videre historie, men hun blev som menneske et smukt forbillede for mig og resten af familien. Hun fortalte og fortalte om hver en ting, hun havde med fra barndomshjemmet på Sjælland, og hun dikterede navne på en stor mængde slægtbilleder, som jeg fik sat i album, før hun døde, da jeg var 12 år.

Under krigen klarede de sig, netop fordi de havde den lille ejendom. Min mor fortæller, at de pløjede græsplænen op for at dyrke tobaksplanter, som de tørrede på loftet. Min mormors eneste luksus var "cerutter" ... dem røg hun al den tid, jeg kan huske.

Da friheden kom, var flagstangen endnu ikke kommet op, så Dannebrog blev hejst på en rå granraft. Op skulle flaget på denne vigtige dag.

I området ved Frøbjerg Bavnehøj var der stor aktivitet omkring modstandsbevægelsen, og jeg husker min morfar fortælle, hvordan de engang fik en så stor ladning patroner ned på gårdspladsen, at de kunne rive dem op som perlesten. De gemte et par stykker, som jeg værner om som et minde.

Min mormor fortalte også om legitimationskort og rationaliseringmærker; hun var en samler, så også eksemplarer af dem efterlod hun sig.

Hun voksede op i Sognefogedgården, men fik et anonymt liv. Hvis jeg ikke havde fortalt hendes historie, var den såmænd nok gået i glemmebogen.

Hun giftede sig ikke under sin stand, men omvendt så drev de det ikke vidt. Min morfar levede det vilde, lidt luksuøse liv, mens hun blev den slagfærdige, livsglade og favnende kvinde, med cerutten i munden, der gav en masse fortællinger videre til sine efterkommere.

Min mormor og morfar endte deres dage i Vester Egense, i den ejendom som i dag huser Giva-sol. Således havde jeg mulighed for at slå ind omkring til dem, hver dag når jeg kom fra skole med skolebussen fra Klinteskolen.

En store glæde for alle ældre i familien.

Fortællinger blev også en væsentlig del af mit liv. Stor var glæden for min mor, den dag jeg kunne kalde mig "lærer", og dermed sikre mig selvforsørgelse - og ellers bare følge mit hjerte.

Men det er en hel anden historie. 😊

Frøbjerg Vænge

Omtalt:

Kaj Petersen, født 21.8.1909 i Husby på Fyn

Bodil Emmy Hansen, født 23.11.1909 på Harebæk i Magleby på Stevns.

Min mor som ung:

Carla Marie Madsen, født 1941 i Frøbjerg.

Kronsbjerg – en top på Sletten

Facebook, 2016/15.11.2019

En gåtur ved Grindløse Ås fik minder frem fra barndommen i ca 1970 i Vester Egense:

I går gik jeg sammen med en kær veninde en tur i det smukke vintervejr til den nærliggende "Grindløse Ås".

Hjemme fra stuen havde vi set den sædvanlige flok dådyr græsse ved foden af Kronsbjerg. "Bjerget", som er det højeste punkt på åsen, knejser sig med sine 26 meter over havet.

Det ser højt ud, fordi det skyder op herude på den ellers flade såkaldte "Slette".

Som børn brugte vi sammen med landsbyens øvrige børn bjerget som kælkebakke - på det mindst stejle sted inde i skoven. Iført norske sweatre under stift, gult regntøj traskede vi den lille km. dertil. Men den gang var kælkebakken meget "højere". Det er forskellen på at være barn og voksen ...

Da vi i går nåede toppen af bjerget fra den anden side af åsen, stod dådyrene stadig og græssede. Kun lyden af vores ubetænksomme stemmer på toppen fik dem på andre tanker, og de løb vest over mod Jerstrupskoven.

Åsen blev i sin tid skabt under den seneste istid pga grusaflejringer, da isen begyndte at smelte. Åsen består af 18 stykker højderygge over en ialt 9 km. lang strækning fra

Jerstrup over Grindløse mod Holmene/Nr. Nærrå. Den er gennem tiden blevet til så mange stykker pga grusgravning (og dyrkning), men dele af den er nu fredet.

Det højeste punkt på hele strækningen er Kronsbjerg. Fra toppen, som man kommer til ad den lille skovvej fra Bladstrupvej, snoer det, der engang var et trampet SPOR sig uvejsomt mod øst langs ås-kappen. Det kræver terrængående tøj og fodtøj at forcere åsen pga vilde træer, buske og stikkende brombærranker, men det er spændende for såvel barn som voksen!

Det var netop fra bjergets top vi i går nød udsigten mod nord mod Vester Egense - og Æbelø i horisonten. Vi talte om, at der burde være en vandrerute eller en rute under konceptet "spor i landskabet" - i og omkring en så særegen natur i Nordfyns kommune. Ideen hermed givet videre til dem, der har tid og mulighed for at udforme den slags.

Fra naturstyrelsens hjemmeside:

"Åsen blev skabt i sidste istid, Weichsel, af gletsjeren Det Ungbaltiske Fremstød. I en revne i gletsjerens bund aflejrede smeltevand sand og grus, og gletsjerens vægt pressede en kam af moræneler op nedefra. Da gletsjeren smeltede bort, lå udfyldningen som en langstrakt sand- og grusryg med en kerne af moræneler".

Marianne, født 1964, Mette, 1965, Ulla, 1965, Susanne 1966, Hanne 1967.

Ullemarken – i sporet.

Facebook, Minder fra Bogense og omegn, 6.12.2020

Da min oldemor Anna Caroline fra Grønbækgården i Veflinge giftede sig med min oldefar på slægtsgården Ravnkær ved Husby, giftede hun sig ind på en gård, hvor slægten havde siddet i henved 300 år.

Hendes egen slægt havde rødder på Nordfyn, og hvad sjovt er for mig, så blev feks min 3X tipoldemor Maren Knudsdatter født som gårdmandsdatter i 1780 i Nr Esterbølle. Måske gik hendes forældre bærende på det lille barn ad kirkestien til dåb i Nr. Sandager kirke.

Maren blev gift samme sted i 1809 med Hans Larsen fra Toderup, og således bevægede hendes gener sig mod Veflinge

I dag er generne tilbage - i hvert fald den lille del, som er havnet i mig nu 200 år efter.

Jeg føler på mange måder, jeg “kender” mine forfædre på slægtsgårdene, som mine bedsteforældre kommer fra, men afstikkerne, som hende her Maren “kender” jeg ikke.

Min mormor kunne fortælle levende om sin farmors onkel - dvs på linje med mine 2x tipoldeforældre. Flere af dem har jeg også billeder af.

I dag gik jeg i min 3x tipoldemor Marens fodspor ad kirkestien fra Nr. Esterbølle til Nr. Sandager. Den løber langs den gamle kyststrækning, som afgrænses af åsen - den del der hedder “Bjerget” i Nr. Esterbølle.

På tværs af Bjerget går vejen Ullemarken. På gamle kort hed den ULVEmarken. Den sidste ulv i Danmark, før genindvandringen i nutiden, blev skudt i 1813 ved Skive.

Måske har det slet ikke været så rar en tur ad kirkestien i fortidens Nordfyn.

Det var ikke fotovejr i dag, men jeg nød turen alligevel. Og jeg tænkte ikke et øjeblik på ulve ... 😨

Omtalt:

Anna Caroline, født på Grønbechgården i Veflinge, 8.1.1881

(På det nederste 4 generationer, oldemor Anna Caroline, min mor, mig og min morfar Kaj)

Carl Hansen Petersen, født på Ravnkær i Eskør ved Husby på Fyn, 21.3.1872.

Maren Knudsdatter, f. 1780 i Nr. Esterbølle

Gjertrud Marie Nielsdatter, f. 1738 i Nr. Esterbølle

Skammens ansigt havde mødt hende:

Facebook, på siden ”Slægter fra Vendsyssel”, 18.6.2018

“Christine kigger ned på bulen på maven. Snart kan det ikke længere skjules, at hun er med barn. Skammens ansigt har mødt hende. Moren har taget hende i nåde og ladet hende flytte ind i den lille, lave indsidder-hus midt i byen.

Her skal Christine opholde sig, indtil barnet er født.

Christine sidder og tænker på den aften, hvor Jens Peter lokkede hende til at kæle lidt på karlekammeret på Nielsminde.

Hun fortryder så inderligt, for nu er der for altid en skamplet i hendes skudsmålsbog. En periode, der ikke er fyldt ud. Og hvad værre er: Jens Peter vil ikke anerkende hverken hende eller barnet, så fremtidsudsigterne er dystre.”

Det kunne være udkastet til starten på min første bog.

Om Christine, der blev født i 1845, satte sit første barn i pleje, og flyttede fra egnen for at starte en ny tilværelse. Her langt fra skammens arnested møder hun Rasmus på herregården, hvor de begge tjener, og endnu engang bliver hun med barn, men denne gang ringer kirkeklokkerne for Christine, for Rasmus er en god knejt, og han vil gerne have den gæve nordjyske pige Christine.

Det er fattige tider, og det giver anledning til store bekymringer, at børneflokkene i årene øges med 3. De er nu flyttet tilbage til Christine hjemegn og har taget ophold hos det gæve mormor, der overlevede 4 mænd og blev over 100 år.

I 1874 kommer en engelsk agent til den fattige egn. Han tilbyder Rasmus 8 hektar jord og rejsen betalt, hvis familien vil rejse til New Zealand for at starte påny.

Christine og Rasmus pakker de 3 børn og de få ejendele, de har, og starter rejsen via Vejle med udskibning i Hamburg. Rejsen varer i alt 3 måneder. Både Rasmus og Christine er sandsynligvis analfabeter. De kan end ikke skrive deres navn på udrejsepapirerne.

Til stor sorg må Christine efterlade den førstefødte hos moren.

I New Zealand føder Christine 7 børn mere. Hun begynder at hjælpe den oprindelige befolkning som jordmoder og møder stor anerkendelse.

Familiens børn klarer sig godt og starter efterhånden i New Zealandsk skole. De bliver alle gift og får 8-10 børn hver! 3. og 4. generation er knap på børnerig, men når Christine og Rasmus' efterkommere mødes til oktober 2018, så er det store forhold, der skal til for at huse dem alle.

I alle årene i det nye land har Christine een stor sorg. Hun savner sin førstefødte. Hun korresponderer med ham, efter hun selv har fået lært at skrive.

Han er blevet gift med sin Anne, og der er kommet småfolk til. Christine søger Den New Zealandske stat om tilladelse til hans indrejse, og inden hun dør først i 1930erne ankommer han med kone og børn efter en lang rejse.

Med deres ankomst bliver Christines sidste store ønske indfriet. Nu er familien samlet helt omme på den anden side af jorden.

I sidste uge havde jeg besøg af en af efterkommerne, og det var en stor glæde at vise ham og hans hustru Christines hjemland Danmark. DK

(Historien er helt sandfærdig og har rødder i historiske kilder og familiens egen fortælling.)

1861		1862		1863		
No. af Børn	Børnets fulde Navn	Fødsels Tidspunkt eller i hvilken Tid	Børns Navn, Stavn, Adskrivning og Bopæl ved Fødsels Tidspunkt	Børns Navn, Stavn og Adskrivning	Om Børn i det sidste Aars Tidspunkt	Navnforældre
18	Højst. Sofie Petersen	18. 11. 1861	Sofie Sofie Petersen (Petersen) født den 18. 11. 1861 i Hjørring	Sofie Sofie Petersen født den 18. 11. 1861 i Hjørring		
19	Højst. Anders Christensen	18. 11. 1861	Anders Christensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring	Anders Christensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring		
20	Højst. Ole Christen Jensen	18. 11. 1861	Ole Christen Jensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring	Ole Christen Jensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring		
21	Højst. Christen Christen Christensen	18. 11. 1861	Christen Christen Christensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring	Christen Christen Christensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring		
22	Højst. Hans Christen Christensen	18. 11. 1861	Hans Christen Christensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring	Hans Christen Christensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring		
23	Højst. Christen Christen Christensen	18. 11. 1861	Christen Christen Christensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring	Christen Christen Christensen født den 18. 11. 1861 i Hjørring		

Christine Thomsen, født 1.4 1844 i Hjørring, Vendsyssel. (til højre på billedet)

Rasmus Nielsen Simonsen, født 31.5 1845 i Fjellerup, Djursland.

Alle vi børn i – Vester Egense

Facebook, minder fra Bogense og omegn, 30.11.2019

Et minde poppede op:

“Alle vi børn i Bulderby”. Det var min tanke, da jeg bladede i Albummet fra barndommens landsby et sted på den nordfynske Slette i 60erne og 70erne.

Albummet var kommet frem, fordi vi i næste uge på skolen læser “ALBUMMET” - en kalender-historie fra Folkekirkens skoletjeneste. Jeg tænkte, jeg må hellere tage et album med, for nutidens børn kender nok kun album på computeren ...

I mit album sidder billeder fra landsbyen, hvor jeg voksede op, og fra min tidligste barndom. Som i de fleste andre familier faldt antallet af billeder forholdsmæssigt med antallet af børn.

Et billede popper op, som jeg dvæler ved. Alle mine bedsteforældre i stuen i mit første hjem i Bække nord for Sønderlø. Min farmor og mormor; de kvinder der lærte mig alle kultur-teknikerne. Strik, hækling, broderi osv. Og min elskede morfar, der altid havde tid til at spille kort, og min farfar med alle de viise ord.

Der er billeder fra jeg var lille, fra min ældste lillesøsters dåb, og fra en jul, hvor vi alle tre var ens klædt. Noget vores forældre holdt af. De var - og er stolte af deres tre piger.

Og så er der et billede af “alle vi piger i Vester Egense”.

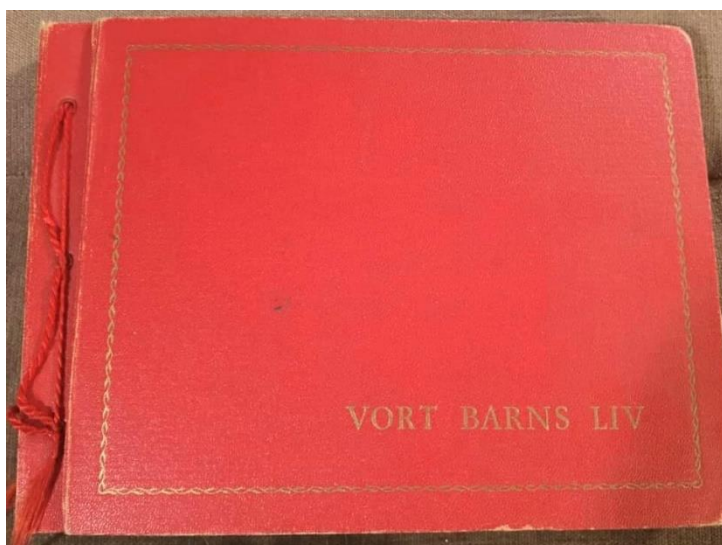
Der var pigerne - og drengene. Først da vi var blevet ældre og selv måtte passere landevejen, fik vi drenge at lege med. Det var, når hele landsbyen var samlet på “Østergaard” til “politi og røvere”, “sparkdåse” eller lign.

Der var Anders, Steen, Ulrik og senere Niels. Der var Putte, og Kurt, Henrik, Karin, Dorte og senere Klaus. På vores side af vejen alle pigerne på billedet fra 1973 samt naboens Helle og Palle. Fra venstre på billedet:

Mette, Ulla, Susanne, Ulla, Hanne, Lene, Tina og Marianne samt Lone i kravlegården.

Og så var der alle de børn, der var blevet for store til at lege med os, men som alligevel var en del af vores trygge verden.

Det var dengang mødrene gik hjemme, husene var fyldt af 3-4-5 børn, og duften af nybagt brød kaldte alle vi børn sammen - et sted i Vester Egense.

Omtalt:

Bodil Emmy Hansen, født på Harebækgaard 23.11.1909

Kaj Petersen, født på Ravnkær, Eskør, Husby, 21.08.1909

Anna Katrine Kirstine Nielsen, født i Fjellebjerghus ved Langesø på Fyn, 19.9.1912.

Carl Madsen, født i Nyløkke, 19.06.1910.

En biskop kom forbi ...

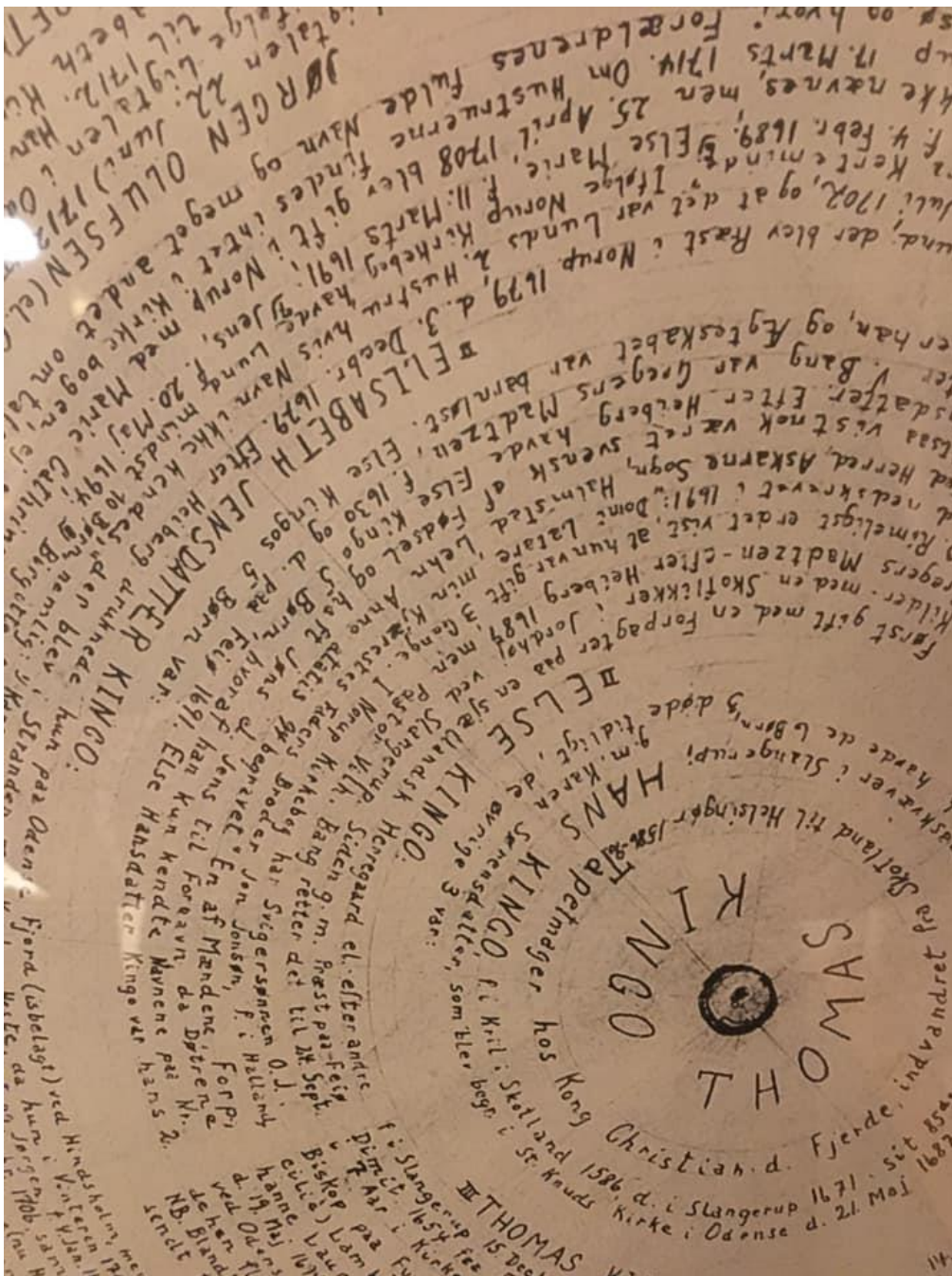
Facebook, Minder fra Bogense og omegn, 24.11.2020

En af mine forfædre - via min oldefar Hans Marius Madsen - var biskop og salmedigter Thomas Kingos søster Else Kingo.

Her er hendes efterslægt tegnet af efter et slægtstræ, der var trykt ned i en rund bordplade tilhørende en anden i den store efterslægt.

Plakaten er købt af Slangstrup Kirke, byen hvori Thomas og Else Kingo blev født i første tredjedel af 1600-tallet. Elses datter Elisabeth blev gift med præsten i Norup ved Otterup, og således blev den gamle, skotske Væver Kingos gener placeret på Nordfyn!

Omtalt:

Hans Marius Madsen, født 19.6.1880 på Elved Mark i Veflinge sogn

Else Kingo, vielse 24.9.1683 til præst Gregers Madsen på Fejø.

Thomas Kingo, biskop og salmedigter, født 15.12.1634 i Slangstrup.

Hun havde hjertets sprog

Facebook, 20.8.2014

I dag deltog jeg i en kær venindes mors begravelse. Hun blev 93 år.

Et langt liv, hvor hun satte fodspor i mange menneskers liv og virke.

Hun var lærer og gik foran os andre. Hun strøg små frø i sine fodspor; frø, der nu er de smukkeste blomster, som kan høstes af alle os andre.

Hun var "kulturens vogter" og poesiers beundrer. Den poesi, som er hjertets sprog, og som går fra det ene hjerte lige over i det andet ♥

Hun bar det videre til næste generation, som er fundamentet under vores samfund. Den kraft, der binder samfundet sammen: De store fortællinger - etikken og moralen.

Jeg havde selv den store glæde gennem hendes datter at få fortalt om f.eks. Selma Lagerlöfs legender, som jeg nu bruger i min egen undervisning, hvor selv "den største bandit" sidder med undrende øjne.

For det er vel det, det hele handler om; at bære noget videre til næste generation, så ikke alt ender i en gang brun suppedas.

For min venindes mor blev det æstetiske - om det var i ordene, tingene eller blomsterne - det bærende. Hos hende blev "farverne" holdt adskilt og beundret hver og en - som de dyrebareste smykker.

Hvor er jeg taknemmelig over, at jeg gennem min veninde fik lov til at få indblik i en verden, som har givet mit liv en helt særlig dimension.

Af hjertet TAK ♥

Omtalt:

Suzette Frydensberg, født 1946 i Bogense

Inga Fulling, gift Boesen, født 22.9.1920. Død 9.8.2014.

Forandringer fryder: Nyt mellemnavn.

Facebook, 4.6.2014

I 1827 kom en tysk skrædder Johan Heinrich Lunau til Danmark fra egnen omkring Lübeck i det nuværende Tyskland. Det forlyder, at hans efternavn stammede fra navnet på et vandløb nær familiens tidligere ejendom.

Johan søger optagelse som borger i Køge i 1827:

Der noteret: ”Borgerskab: Optaget i Køges Borgerskab, Okt. 30, 1827, Køge.

Johan Henrich Lunau 30. Oktober 1827, Skræddermester

Johan mødte en sød pige fra Horsens. Hun tjente på Vallø slot. Hun skriver sig som Maren Marie Wilhelmine Nielsdatter, men blev kun døbt Maren Nielsdatter. De to blev gift, og flyttede lidt rundt på Sjælland i egnen omkring Køge, hvor han arbejdede som skrædder på de store herregårde. De endte med at slå sig ned i Ellepindhus i Herfølge Sogn.

Hvorfor det lige blev Sjælland melder historien ikke noget om.

De fik i 1837 en datter ved navn Elise Catrine Lunau, og yderligere to døtre kom til. Med den navnelov, der var dengang, så stoppede navnet LUNAU med Elise og hendes søstre, da morens navn ikke førtes videre. Næste slægtsled fik navnet Olsen efter faren, men interessen for håndarbejde lever videre helt op i vores tid.

I kølvandet på skrædderen kom en anden slægtning, der ligeledes hed Johan Heinrich Lunau, men blev født en halv menneskealder senere. Han blev anført som soldat, da han blev noteret i folketællingerne. Han bosatte sig i Næstved som vognmand, og hans slægt fører navnet videre i Næstved og omegn, bl.a. som købmænd.

Fra andre efterkommere af disse Lunau'er har jeg modtaget materiale om slægtens adelige grene. Således findes både oplysning om, at slægten stammer fra gammel baltisk adel, og har eget våbenskjold!

Med den nuværende navnelov, hvor det er muligt at genoptage navne tilbage til ens tipoldeforældre er det nu lykkes min familie at få godkendt navnet Lunau som mellemnavn. I princippet kunne vi have taget det som efternavn også, men det ville trods alt nok være en for radikal ændring for min kære mor ... Min mor var nemlig nødt til at tage navnet, for jeg og min efterslægt kunne få tilladelse til at bære navnet. Elise var nemlig min tiptipoldemor.

Forældre giver deres børn navne i dåben; min mor fik lov til at give mig navn to gange. Sikke en gave, hun gav mig der.

Jeg har kendt slægtsnavnet i over 30 år, så det var en stor dag, da jeg opdagede, at den nye navnelov åbner op for at genoptage de gamle navne i slægten.

Navnet er nu godkendt, og for en engangsbetaling på 500 kunne vi alle i familien tage navnet. I første omgang bare min mor, Toke og jeg, men alle andre efterkommere til min mor har mulighed for at genoptage det senere.

Johan Heinrich Lunau kom til Danmark i 1827. Her næsten 200 år efter har vi tre modtaget nye navneattester - med hilsen fra anerne tilbage i tiden ♥

På billedet:

Bodil Emmy Hansen, født 23.11.1909 på Harebæk i Magleby på Stevns.

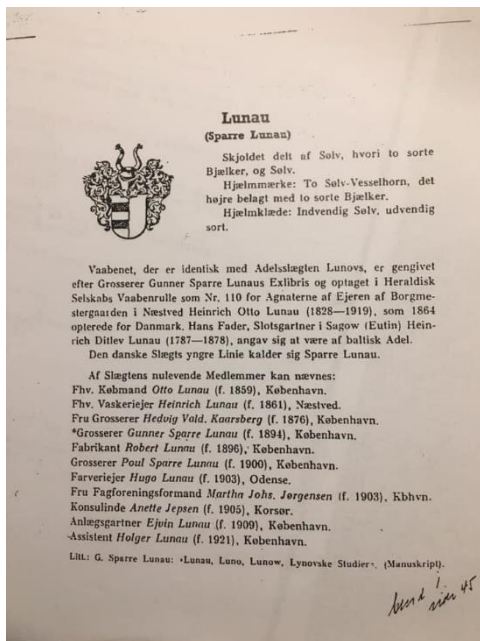
Anna Sofie Elise Nielsen, født 10.1.1890 i Herfølge

Petrine Olsen, født 23.3.1867 i Ellepindehuset i Herfølge

Elise Catrine Lunau, født 3.8.1837 i Køge

Elise døde først i 1920, så min mormor har kendt hende.

Omtalt: Johan Heinrich Lunau, født 26.5.1799 i Lübeck, nuværende Tyskland.

Slægten Lunaus våbenskjold.

Se også siden "Slægten Lunau i Danmark" på facebook.

Besat af bøger

Facebook, 2015:

Lige siden bogbussen holdt ind ved købmanden i Vester Egense i 70erne, har jeg været besat af bøger. Der kunne jeg forsvinde ind i bøgernes verden og leve et andet univers, end det jeg var sat til verden i. Ikke at der var noget galt med det, men der var jo grænser for, hvor meget der skete herude på Sletten udover hverdagens "mysterier". I bøgernes univers kunne jeg tilkæmpe mig en viden om steder, jeg aldrig kunne drømme om var mulige at besøge, eller jeg kunne leve mig ind i en tid, der for længst var passeret.

Bogbussen var det tætteste jeg kom på paradys i min barndom. Det næst-tætteste var Jerstrupskoven. Vi var vel ikke mere end 7-8 år, før vi fik lov til at løbe ned i skoven og bygge huler. Bevæbnet med trækæppe og masser af eventyrlyst løb vi over marken ned i skoven. Jeg kan stadig fornemme duften af skovbund blandet med grangrene og smagen af de Marie-kiks, vi i al hast havde stoppet lommerne med.

Men tilbage til bøgerne. I dag fik jeg et flash-back; havde nemlig besluttet mig for at besøge det lokale bibliotek i Bogense for at afsøge mulighederne for at få tasken fyldt med bøger om Grønland - det emne det ene af mine dansk-hold beskæftiger sig med i øjeblikket.

Men i tasken kom ikke kun bøger om Grønland; tasken, som heldigvis var en mulepose af stor størrelse, blev nemlig fyldt med meget andet: Lokalhistoriske værker, Trap-Danmark om det fynske område og ikke mindst strikkebøger.

Bibliotekerne huser en rigdom af viden og indsigt, men der var bekymrende tomt.

Jeg er helt sikker på, at internettet også byder på en masse kvalificeret viden.

Problemet er, at der er ingen vejledning i at finde den rigtige viden. Man søger ofte i blinde, og her kommer biblioteket til sin ret. Kvalificeret søgning kræver forkundskaber, og dem har bibliotekaren. Spørgsmålet er bare, om de har glemte at kæmpe kampen for deres berettigelse. Det er at dømme efter antallet af brugere i hvert fald på høje tid.

På internettet kan man betale for at blive set før andre. På biblioteket bliver man set, hvis man er berettiget til det; det er lige nøjagtig forskellen, og den forskel skal vi kæmpe for at fastholde.

Vores forfædre kæmpede for muligheder og for oplysning til folket; vi må kæmpe mod ligegyldighed og kommerciel magt i forhold til viden.

Efterskrift: Min yngste søn sagde engang: ”Hvis de lukker biblioteket i Bogense, så åbner vi bare i Vester Egense!!

(Foto uddrag af min samling af bøger.)

10-krone-sedlen

Facebook, 23.02.2020

Jeg har den store glæde at være farmor, og jeg tænker derfor tit over, hvorfor mine bedstemødre kom til at betyde så meget for mig.

Jo, de havde tid og nærvær, og de udviste stor interesse for vores liv. Min mor er enebarn, så hos mormor var der “kun” os tre piger.

Min mormor brugte utroligt meget tid på at fortælle. Fortælle om fortiden, om sin slægt og om alle de ting, hun havde med sig fra barndomshjemmet Harebækgaard på Stevns.

En gang, da jeg var alene på ferie hos hende, mens de boede i Ejby, var hendes pung blevet væk. Hun var ulykkelig, og vi stod på hovedet for at finde den. Jeg husker tydeligt, at der var 70 kr i den. Ikke en formue i sig selv, men det var først i 70erne, så i hvert fald noget mere end i dag, men hvad værre var, der var en gammel 10-krone i, som hun havde som minde fra faren.

Ved samme lejlighed fortalte hun om pengeombytningen, og om hvordan faren, sognefogeden, havde været nødt til at smide en formue i kakkellovnen, fordi de penge ikke var opgivet nogen steder ...

Alle er døde og borte, så der sker ikke noget ved at fortælle den historie nu. Men frygteligt ærgerligt må det have været.

Og pungen, jo jeg fandt den sørme, efter vi havde ledt i timevis. Min mormor havde stukket den ind i siden i dækketøjskabet.

Ved den lejlighed fik jeg både deres legitimationskort fra krigen og den gemte ti-krone.

Jeg ved ikke, om den stammer fra pengeombytningen, men den er et kært minde om min elskede mormor.

Jeg glæder mig til, det bliver min tur til at give 10-kronen videre. Men det kræver lige lidt mere alder end Ida Marie har nu. ❤️

Omtalt:

Bodil Emmy Hansen, født 23.11.1909 på Harebæk i Magleby på Stevns.

Lad støv være støv ...

Facebook, 15.10.2015

Efterårsferie giver tid til tanker og fordybelse ... sidder med strikketøjet og tænker tilbage på min kære mormor, som gav mig så meget - ikke gods og guld - men lærdom og et forbillede for min gang på jorden, trods det hun døde allerede, da jeg var tolv år.

Hun kom fra sognefogedgården i Magleby på Stevns. Ankom til denne verden lidt for tidligt efter den tids normer .. Min dengang ugifte oldemor, datter af møller Nielsen, var kun nitten, men oldefar elskede hende, og hans forældre tog hende til nåde ...

Da mormor senere skulle giftes med morfar fra Husby på Fyn, som hun havde mødt, da hun tjente i Skovriddergården under Wedellsborg, rejste hele den fynske familie til Stevns for at deltage i brylluppet. Min fynske oldemor udtalte, at hun aldrig før havde set så propert et hjem, som det på Harebækgaard.

Og det er mit ærinde her: Kvinder har til alle tider sat hinanden i bås efter hjemmets standard.

Rengøringsvanvid mindes jeg fra min fynske barndoms omegn som et onde - og vanvid går sjældent hånd i hånd med hjertevarme og nærhed, så den retning fandt jeg aldrig attraktiv.

Min mormor var nu heller ikke præget af sin opvækst på den "fine" gård. Hun fordrev hellere tiden med håndarbejde og kryds og tværs end støveklud og guldspand. Hun var i det hele taget et meget vidende menneske, der uden tvivl kunne have drevet det vidt, hvis hun havde fået mulighederne, men sådan var tiderne ikke dengang.

I stedet for at bruge sin tid på at skabe et såkaldt "fint" hjem, kreerede hun og efterlod sig derved et eftermæle, som rækker langt udover familiens rammer.

Jeg er taknemmelig for at være vokset op i en tid, hvor man ikke kun måles på mængden af støv, men mange andre gerninger her på denne jord.

Så jeg fortsætter ufortrødent med strikketøjet - og lader støv være støv - lidt endnu, men der er jo grænser 😊

Højrup kirke på Stevns – broderet af min mormor, Bodil Emmy Hansen.

Stola strikket af min mormor.

Omtalt:

Bodil Emmy Hansen, født 23.11.1909 på Harebæk i Magleby på Stevns.

Kaj Petersen, født 21.8.1909 på Ravnkær, i Eskør ved Husby på Fyn.

Anna Caroline Hansen, født 8.1.1881 på Grønbechgården i Veflinge

Her er et af min mor og et af min far

Facebook, 3.2.3030

Kim Larsens sang "Papirklip" har disse linjer:

"Her er et af min far og min mor

De som gav mig til denne jord".

Det er min MORS far og mor, jeg har i tankerne. Disse to stovte mennesker, hver vokset op på gårde, hvor slægten havde siddet i ca 300 år, og hver nogle af de roligste og hjerteligste væsener, jeg har kendt.

De drev det ikke vidt selv, men de gav os børnebørn et værdifuldt fundament. Som jeg før har beskrevet, så betød de meget for mig, og jeg var som det ældste barnebarn tæt forbundet med dem.

De lagde hus til min mor, min lillesøster Hanne og jeg, da far byggede nyt hus, og så gjorde de noget, som jeg måske først kan se i dag, de lettede den unge familie for byrder.

Næsten hver lørdag aften inviterede de på middag. God solid dansk mad, hvor fedtkanter aldrig blev skåret fra, og så inviterede de os børn på ferier. Jeg elskede at besøge dem og deres gæstfrie hjem.

(Min mormor og morfar havde kun os tre piger af børnebørn, idet min mor er enebarn).

Når jeg sov dernede, var jeg dog bange for at drukne i deres tunge dyner, når jeg blev placeret mellem dem i den store seng i det kolde soveværelse.

Koldt var der i alle rum undtagen stuerne. De blev varmet op med kakkelovn. Bad fandtes ikke, men etage-vask gik også an ... Sådan var det mange steder dengang.

Min mormor havde ikke lært noget fag, da hendes far bare mente hun skulle være “fin frue”.

Det var nu andre tider, end dem hun voksede op i, så hun gjorde det, hun var god til. Hun broderede til en butik i København (Rosenstand), og således kom jeg også til at brodere og strikke og hækle og ... af alle de rester, det fine håndarbejde levnede.

Når hun ikke havde håndarbejde i hænderne, så gættede hun kryds og tværs, mens hun dampede på cerutten ...

Men tilbage til lørdagsmiddagene. Jeg synes, dengang det var fantastisk, men jeg er godt klar over, at vi lever i en anden tid nu. I stedet har jeg besluttet at invitere min nærmeste familie på fællesspisning med “mormor-mad” 1-2 gange om måneden, de måneder hvor der ikke foregår alt muligt andet.

Det er vigtigt med nærvær i en hektisk tid, og vi skal skønne på hinanden, også selvom der ikke er en anledning.

Omtalt: Bodil Emmy Hansen, født 23.11.1909 på Harebæk i Magleby på Stevns.

Kaj Petersen, født 21.8.1909 på Ravnkær, i Eskør ved Husby på Fyn.

50 års jul

Facebook, 23.12.2019

50 års jubilæum med december-hygge i Vester Egense i det hus, min far byggede.

Det stod ikke færdig i julen 1969, men vi holdt jul her alligevel. Alle bedsteforældrene var samlet omkring den lille familie, der dengang kun talte min søster Hanne og jeg af børn.

Lone kom først i 1972, og min fætter og kusine henholdsvis i 70erne og 80'erne.

På billedet ses tydeligt, at alt ikke er færdigt. Ikke et eneste billede på væggen, men dog med (tidstypiske gule!) gardiner. Min søster Hanne med de smukke rødbrune krøller, (jeg, i misundelse noget tid forinden, havde klippet af), anes i venstre side, jeg selv med det lyse korte hår (hvad tænkte de dog på den gang), og i sofaen sidder mormor Bodil og farmor Anna optaget af samtale. Nok med min mor til højre, gætter jeg.

Juletræets pynt er gemt i generationer, og noget af det er stadig på vores juletræ.

Jeg blev født i Bække i fodermester-huset, der hørte til Bækkegård, for der tjente min far, da jeg blev født. Året efter byggede min den gang 25-årig far selv i nabolandsbyen Grindløse, og måtte nærmest med det samme konstatere, at huset var for lille. Det er det hus, mange i dag forbinder med "lærer Glerups", fordi han boede der på sine gamle dage.

"Slægter skal følge slægters gang".

Nu følger de unge mennesker i familien, og min ældste har stiftet familie.

Det er en kæmpe glæde at følge de unges færden i livet.

Til jul og til hverdag - året rundt.

Nøjagtig som de gjorde dem på billedet fra 1969. 🎄❤️

Hanne, 1967, min mor Bodil og farmor Anna.

Den store bjørn

Facebook, 5.7.2019

Mindeord om farbror Thorbjørn.

Vores alle sammens “Onkel Thorbjørn” er her ikke mere.

Vores faste klippe gennem hele livet - den store Bjørn - har lagt sig til at sove for evigt.

Da vi skulle aflevere lidt ord til præsten, sagde min ene søster: “Du skal bare aflevere nogle ord, du behøver ikke skrive hele prædiken. 😊”, med henvisning til min store skrivelyst.

Jeg kunne ikke lade være, så der bliver alligevel et par ord om vores liv med Thorbjørn:

Thorbjørn og Bente fik ikke selv børn, og derfor blev de omdrejningspunktet for alle os børn i familien på begge sider. Og endda også i næste generation.

Deres hjerter var store nok til at rumme både familiens og vennernes børn.

Alle vi nevøer og niecer har så meget at takke Thorbjørn og Bente for. Ikke mindst alle de hyggeaftner med pølser og grillet fisk ...

Første gang, vi søstre så en grill, var i Søhus. De havde købt tynde bayerske pølser til os og medister til dem selv, men den gik altså ikke.

Det endte med de selv sad med pølserne, og vi børn spiste medisterne!

Thorbjørn var en ordentlig mand. Han sagde til Bente da de flyttede sammen: “Jeg vil ikke modtage en eneste rykker.

Når alt er betalt, så må du købe alle de kjoler du vil! “

Når de havde været ude på en af deres mange rejser, så kom de altid hjem med små gaver til os børn. Smykker, tasker osv. Jeg har stadig et af armbåndene.

Thorbjørn var omdrejningspunktet i mange sammenhænge.

Vennernes ven.

Sjov og festlig.

Han har forbundet mange mennesker med hinanden - og er kendt langt uden for Odense og Nordfyn.

Igen og igen møder jeg folk, der har kendt Thorbjørn. Gennem håndbold eller feks Skamby kro, hvor han og min far, som de to stærke gutter de var, godt kunne finde på at rydde bulen, hvis folk ikke opførte sig ordentligt der først i 60erne.

Siden Bente døde har Thorbjørn stort set holdt jul hos os hvert år. Aftenens højdepunkt for Thorbjørn det var, når han kunne få de to andeskrog med hjem. Han var i sandhed vokset op i en tid, hvor man lærte at sætte pris på det, der var på bordet.

På et tidspunkt, da jeg var i starten af tyverne, begyndte jeg at slægtsforske, og fandt ret hurtigt ud af, at vi på vores farfars side stammer fra en af salmedigteren og biskoppen Thomas Kingos søstre.

Thorbjørns eneste kommentar var: “Det skulle jeg da bare have vidst, da jeg gik i skole”.

Skole var ikke Thorbjørns store interesse, men han kunne arbejde; slide og slæbe. Han har fortalt mig mange historier om, hvad han har brugt sine kræfter på, bl.a. da han i sine unge dage kørte kunstgødning til Gyldensteen, og han ene mand måtte tømme en 40 tons lastbil med 50 kg.s sække!

I vikingetiden lå en del af magten hos “stormændene”. Man ved fra forskning og udgravninger, at disse stormænd faktisk var de største af vækst og styrke i samfundet. Havde Thorbjørn levet dengang, så havde magten helt sikkert ligget hos ham.

Thorbjørn giftede sig med en gartnerdatter og blomster kom til at betyde meget for ham hele voksenlivet.

Blomster til det sidste.

Min mor, hans svigerinde, kom på hans foranledning med friske roser hver uge til ham på plejehjemmet. 🌹

Han førte mig op af kirkegulvet, da jeg i sin tid skulle giftes, efter min far var faldet bort. Ægteskabet holdt som bekendt ikke, og jeg spurgte ham, om han mon ville gøre det igen, og han svarede: “Det kan jeg godt, men så vil jeg godkende brudgommen først!”.

Jeg besøgte Thorbjørn stort set en gang om ugen de to år på plejehjemmet. Det har været trist at se, hvordan det gik ned ad bakke, men til det sidste var han vågen og genkendte mig og spurgte ind til mine børn og deres virke.

Især hvor mange kilo de nu kunne løfte, de stærke drenge. Det var noget, han kunne forholde sig til.

Den sidste dag med Thorbjørn på plejehjemmet, bad han mig skifte vand ved rosenbuketterne. Vi smed den ene buket ud og jeg overså en vase i vinduet, hvor blomsterne var visnet. Han var meget svækket, men alligevel stærk nok til at påpege, at den også skulle smides ud.

Jo der skulle være orden i sagerne helt til det sidste. Noget han bestemt også havde lært hjemmefra.

I torsdags var jeg godt klar over, at det kunne være sidste gang jeg så ham, og jeg sagde: “Husk Thorbjørn vi elsker dig alle sammen.”. “Gør i virkelig?” sagde han, og jeg nikkede.

Store ord til en stor mand.

Æret være Thorbjørns minde. ❤️

Thorbjørn og Bente

Min farmor og farfar, faster og farbror og min far.

Omtalt:

Thorbjørn Madsen, født 14.7.1946 i Melby, født Harny Thorbjørn Madsen.

Bente Hjorth Madsen, født 23.1.1946 i Allesø

Bedre kendt som Madsen

I går var jeg ude hos nogle mennesker på min forældres alder. Herren i huset havde spillet håndbold for Uggerslev og fortalte om, hvordan det var at spille mod min far, der spillede for Ejlby/Melby.

“Din far var stor, og den dominerende på holdet. Han var umulig at komme forbi. Den eneste gang, det lykkedes, var en gang, hvor jeg kom til at skyde ham lige i “smasken”, så han dejsede om!” 😂

På det første billede er han i mørk trøje på banen. På nr. 2 billede forrest på knæ i højre side, med min farbror Thorbjørn i Venstre side.

På 3. billede sammen med de gode venner “Kisser og Jørgen”. Mon det er der, hvor han blev ramt i hovedet? 😊😊

Min far – bedre kendt som ”Madsen”, blev kun 64 år. Forlod denne verden allerede i 2005 pga sygdom, men så var det dejligt med et minde, der dukkede op, og min mor og jeg fik albummene frem.

Tak for den erindring til “Herren”, som heller ikke selv er helt lille. 👍

Min far i mørkt, mon han er dommer der?

Min farbror Thorbjørn forrest til venstre, og min far Henning forrest til højre.

Kisser og Jørgen, min forældre gode venner, og min far forrest.

Omtalt:

Henning Thorkild Madsen, født 21.11.1940 og Carla Marie Petersen, født 1941.

Nu vil du da ikke have flere

Facebook 31.12.2020

Hvert år til nytår kommer jeg til at tænke på min farmor. I min opskriftsbog til mine børn "Barndommens smag" har jeg skrevet om traditionen med nytårsbesøg hos farmor og farfar (redigeret her):

"Æbleskiver:

Opskriften og metoden har jeg fra min farmor Anna i Melby. Hun bagte et kæmpe fadfuld æbleskiver til nytårsaftens eftermiddag, og så skulle vi tre piger, Hanne, Lone og jeg til Melby og spise æbleskiver. Jeg husker ikke, hvordan det startede, men vi kappedes altid om, hvem der kunne spise flest, og Hanne, der i dag bor i Australien, vandt altid!

På billedet herunder er farmor Anna som ung. Høj og majestætisk. Hun fik aldrig den anerkendelse, hun havde fortjent.

Hendes mor var alene med 5 børn i Sjomarkshuset under Langesø Gods. Det var et hårdt og slidsomt liv, og farmor var flov over at være vokset op hos en enlig mor.

Da jeg begyndte at slægtsforske, blev hun helt nervøs. Det var tydeligt, at hun ikke ønskede, at det kom frem, at hendes far havde forladt hjemmet til fordel for en "slet" pige på Odense havn (nær restaurant Sprogø).

Farmor var skarpt skåret for tungen. Hun stod ikke tilbage for en spids bemærkning, og derfor kunne hun også let skræmme folk fra sig. Jeg elskede at besøge hende, men hun kunne skræmme selv de nære fra sig med sine ord. Det skete mærkeligt nok ikke for mig!

Dog sagde hun dengang, da jeg havde født mit 3. barn: “Nu vil du da ikke have flere!”. Så var det bestemt for en tid (hun nåede ikke at opleve, at jeg fik nr. 4).

På det nederste billede (ikke med her) er hele flokken hos farmor og farfar i Melby. Billedet af flokken er fra ca. 1977.

Vi står med moreller i hånden/munden. Vi elskede at besøge dem om sommeren, når der var moreller på træet på gårdspladsen. Morellerne var store og helt sorte, når de var modne. Det var den største fryd at sætte tænderne i dem. 😊😊😊”

Oh hvilken herlig tid. 😊

Anna Katrine Kirstine Nielsen, født 19.9.1912 i Vigerslev Sogn

Carl Madsen, født i Nyløkke den 19.6.1910.

Forfatter med tilbagevirkende kraft

Facebook, 21.12.2020

Om kort tid kan jeg kalde mig “forfatter” med tilbagevirkende kraft, faktisk helt tilbage til mit 22. år i 1987.

Det værk og den forskning, jeg lavede dengang omhandlende min morfars slægt på Ravnkær ved Husby på Vestfyn (ca 400 slægtninge) bliver om kort tid offentligt tilgængeligt på arkiv.dk takket være min mors fætter Finn Føns indscanning af værket.

Forskningen er udført manuelt på landsarkivet i ODENSE. Det var på den tid, hvor jeg stod i lære, så alle lørdage formiddage blev tilbragt på arkivet. 😊

Egentlig var det min mormors slægt, jeg ville forske i, fordi hun havde efterladt så mange gamle minder, breve og fotos, men hun var fra Sjælland, og dengang skulle man rent faktisk sidde på det arkiv, hvor kirkebøger mm. fra pågældende egn var indleveret, dvs. for min mormors vedkommende, så var det i København.

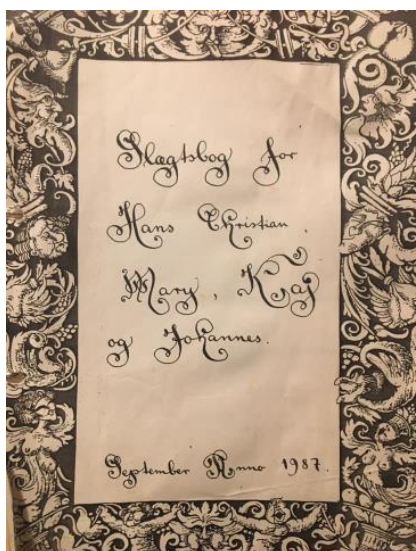
Jeg var imidlertid blevet så bidt af den slægtsforsknings-interesse, at jeg efter et par vinters kurser i slægtsforskning og læsning af gotiske skrifter, kastede mig over først min morfars, siden min farmor og farfar slægter.

Det, jeg er allermest glad for, er, at min forskning bliver bevaret for eftertiden og fremtidige forskere i vores slægt. 😊

I 1986 flyttede jeg til København for at arbejde. Dagene fløj afsted med job og uddannelse. Jeg tog HF om aftenen, inden jeg søgte ind på jura-studiet. Så kom der 3

børn, trip, trap, træsko, så det var først nu, da den yngste var blevet stor, at jeg fik tid til den interesse igen.

I mellemtiden er mange arkivalier kommet online, og det letter jo ens forskning enormt, så nu er der kommet mange flere mapper til, der venter på indtastning i baser.

Vedr.: Sv: Slægtsbog

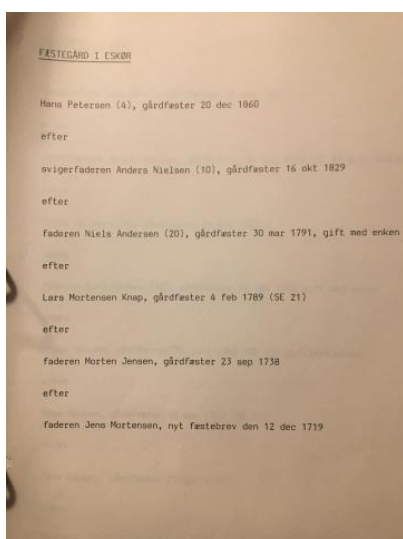
Kære Ulla

Tusind tak for tilsendte. Sikke et arbejde, du har lagt i det. Imponerende. Det er rigtig fint med personregistret. Materialet vil nu indgå i vores arkiv. Det bliver ikke digitaliseret endnu, det har vi simpelthen ikke ressourcer til, men det vil kunne søges i vores database, Arkiv.dk. Der vil man kunne se, at vi har slægtstræet, og at det kan ses ved besøg på arkivet.

God jul

Venlig hilsen Hans Jensen, arkivmedarbejder

Den lørdag den 19. december 2020 17.48.11 CET skrev Ulla E L Rasmussen <uer@live.dk>:

Omtalt: Kaj Petersen, født 21.8.1909 på Ravnkær i Husby Sogn.

Finn Føns, fotograf, født i 1958 på Assens Sygehus.

Her er en mand, og her er en kvinde.

Facebook, 11.2.2020

- *Her er en mand og her er en kvinde.*

- *Her er en gård, og her er et skab.* 😊

Skabet har fulgt slægtsgården i Haare, siden det kom hertil, da Gorm Madsen giftede sig med enken efter sin bror. Skabet bærer Gorm og Peter Madsens fars initialer MGS. Mads GormSen. 1744. Det år, han blev gårdfæster i Sandager ved Assens.

Det sjove er, at skabet stadig er intakt, og jeg så det selv, i går da jeg besøgte den sidste ejer af gården, der ellers havde været i slægtens eje siden 1729. - En del gange ved at mænd har giftet sig med enken I Gorm Madsens tilfælde allerede en måned efter broderens død. 😬

Jeg fotograferede på livets lyst og lyttede til de mange historier, den gamle mand (hvis mor var min morfars grankusine) havde i ærmet.

Fortællinger om landbrug i 1900-tallet, om vilje, velstand og værdier. Om hårdt slid, nøjsomhed og sparsommelighed - og om alle de personligheder, han huskede langt tilbage i tiden.

- *Her er et billede af en mand - og en kvinde.*

Hans oldeforældre. Lise Katrine og Jørgen. Vi deler tipoldeforældre/-
tiptipoldeforældre.

Lise Katrine kom fra gården i Eskør og giftede sig med Jørgen på gården i Haare. Søsteren Birte blev på gården i Eskør, og blev gift med Jørgens bror Hans. To søskendepar gift samme dag i 1860 i Husby kirke. Og to gårde ført videre inden for samme slægt.

- Her er en kiste, og her er en til.

Lise Katrine og Jørgens brudekister, der også står intakte hos Jørgen ligesom Mads Gormsen vægskab. Birte og Hans' bohave brændte, da stuehuset i Eskør brændte, så derfor blev jeg særlig glad for at se disse billeder og arvestykker fra en anden gren af slægten.

Lise Katrine og Jørgen på gården i Haare, gift 1860 sammen med deres søskende.

Gården i Haare. Hovvej 24.

Jørgen Rasmussen f. 1871 Haare

Birte Marie opkaldt efter sin moster. Født 1878 på gården i Haare

Gården i Haare, Hovvej 24.

Omtalt: Lise Katrine Andersdatter, 6.10.1835 i Eskør

Jørgen Petersen, født 13.2.1831 i Haare.

Søskende til mine tipoldeforældre:

Hans Petersen født 19.2.1826 i Håre, og Birte Andersen, født 1.4.1833 på Ravnkær, i Eskør, Husby.

Her er de igen

Facebook, 19.02.2020

Her er de igen, den mand og den kvinde, der blev gift med hinanden i Husby kirke i 1860, og som hver især havde en søster og en bror, der også blev gift med hinanden samme dag. To brødre og to søstre; et bryllup.

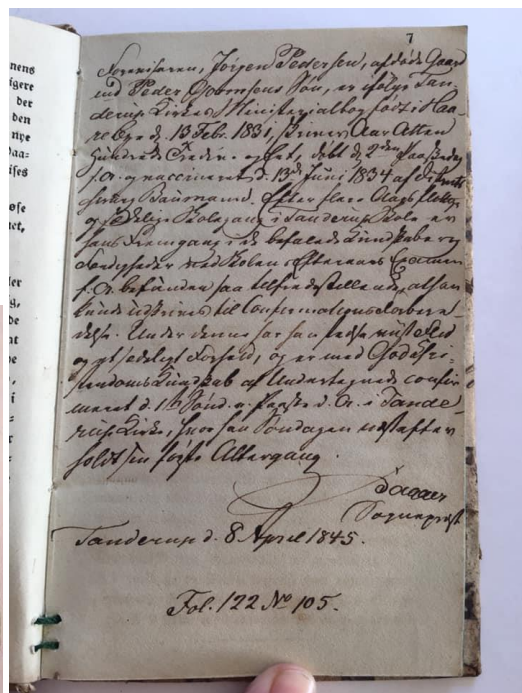
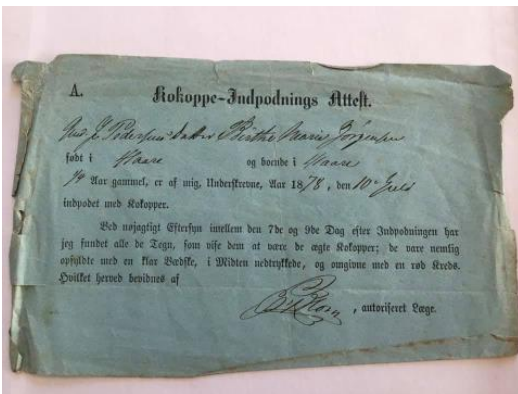
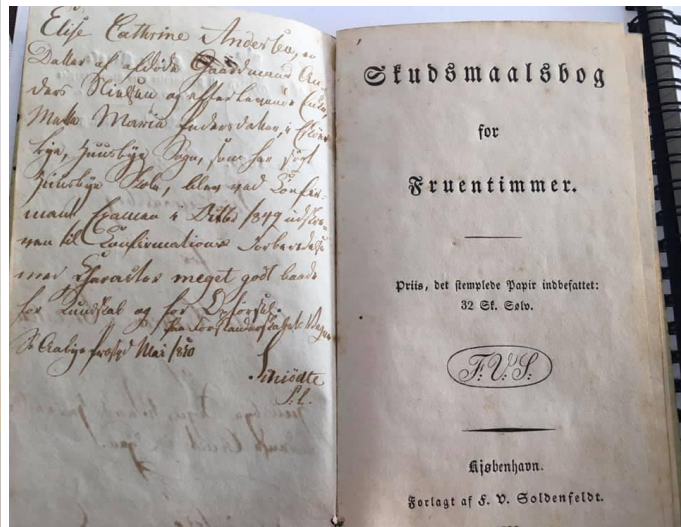
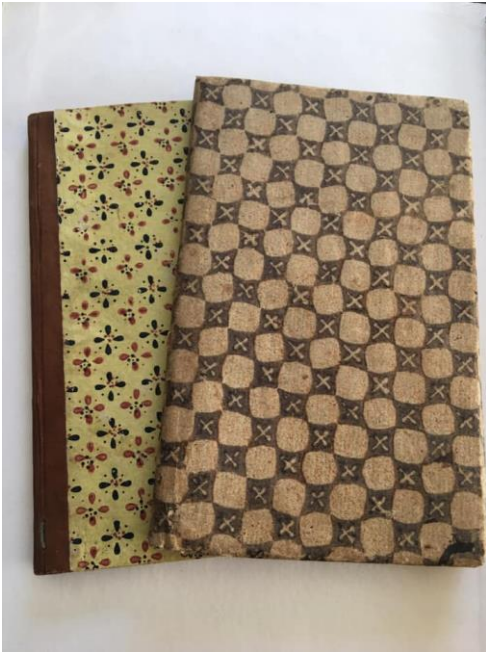
Begge hold er med i mit slægtstræ. Brødrene fra gården i Haare, og søstrene fra gården i Eskør.

Det sjove er, at drengene fra gården i Haare havde en søster Ane Marie, som blev sat i pleje hos deres farbror, der havde giftet sig til gården Eskelund.

De gamle på Eskelund var barnløse, og således fik de niecen Ane Marie Petersdatter i pleje, og hun førte dermed Eskelund videre med sønnen Mads David Eskelund, som er morfar til den nuværende ejer af Eskelund - Erling Eskelund Lerche Simonsen. En landskendt svineproducent med mange gårde i Slovakiet.

Vi deler tiptip-oldeforældre fra gården i Haare, som har været i slægtens eje siden 1729.

Lidt sjovt som et besøg hos den sidste ejer på gården kan åbne øjnene for nye detaljer i det efterhånden meget omfattende slægtstræ. Min slægtning er så gammel, at han gerne vil give minderne videre, og derfor passer jeg nu på de næsten 200 år gamle attester, skudsmålsbøger - og sørme også sanghæftet fra sølvbryllup på Eskelund i 1918. 😊

Koefoppe-Indpodnings-Attest.

FR *Andreas Bergesen, Sotter af Havn, Sjæll. Biskop*
 fød i *Havn* og boende i *Havn*
 1 Aar gammel, er af mig underskrevet, Aar 1864 den
 20. Juli indpodet med Koefopper.

Med nolaagst Eftersyn imellem den 7de og 9de Dag efter Indpodningen, har jeg fundet alle de Tegne, som vise dem at være de agte Koefopper: de vare nemlig hele og ubeskadigede, opfyldte med en klar Bæbste, i Midten nedtrykkede, og omgivne med en rød Kred; hvilket herved, paa Være og Samvittighed, bevidnes af

M. Bergesen

Koefoppe-Indpodnings-Attest.

FR *Johannes Omand, Under-Vardeholder i Lise*
Koefoppe-Indpodning
 fød i *Lise* og boende i *Lise* 1 Aar gammel, er af mig
 underskrevet, Aar 1836 den 6. August indpodet med Koefopper.

Med nolaagst Eftersyn imellem den 7de og 9de Dag efter Indpodningen har jeg fundet alle de Tegne, som vise dem at være de agte Koefopper: de vare nemlig hele og ubeskadigede, opfyldte med en klar Bæbste, i Midten nedtrykkede, og omgivne med en rød Kred; hvilket herved, paa Være og Samvittighed, bevidnes af

H. Omand den 6. Sept. Aar 1836.
J. Omand
1836

Koefoppe-Indpodnings-Attest.

FR *Johannes Omand, Under-Vardeholder i Lise*
 fød i *Lise* og boende i *Lise* 1 Aar gammel, er af mig
 underskrevet, Aar 1836 den 6. Sept. indpodet med Koefopper.

Med nolaagst Eftersyn imellem den 7de og 9de Dag efter Indpodningen har jeg fundet alle de Tegne, som vise dem at være de agte Koefopper: de vare nemlig hele og ubeskadigede, opfyldte med en klar Bæbste, i Midten nedtrykkede, og omgivne med en rød Kred; hvilket herved, paa Være og Samvittighed, bevidnes af

H. Omand den 6. Sept. Aar 1836.
J. Omand
1836

Nøglen til fortiden

I går modtog jeg denne store solide nøgle - ikke en nøgle til livet, men til fortiden.

Den fulgte nemlig med en stor kiste, som har tilhørt min tipoldemors søster, Lise Katrine. Hendes initialer og vielsesår 1860 står på den.

Den tidligere ejer, den sidste ejer af den gamle slægtsgård i Haare, havde bestemt at jeg skulle have kisten, der fulgte med Lise Katrines bohave fra den anden slægtsgård Ravnkær på Vestfyn til det, der blev hendes efterkommeres hjem frem til nu.

Da jeg første gang som voksen besøgte ejeren, stod kisten majestætisk sammen med en anden kiste i stadsstuen i Haare.

Ægte manden ville nemlig ikke stå tilbage for Lise Katrine, så han anskaffede også en - lidt større, og lod den på samme måde påføre initialer og vielses-året 1860!

Med til historien hører, at min slægt (som tidligere nævnt) stammer fra begge gårde, da de to søstre, blev gift med hver sin mand ud af et sæt brødre.

Lise Katrine kom til Haare medbringende sin kiste og blev gift med Jørgen. Ved dobbelt-brylluppet i Husby kirke stod hendes søster Birte brud med Jørgens bror Hans, som overtog Birtes barndomshjem, og det der senere blev min morfars barndomshjem.

Der er 4 generationer fra mig og tilbage til min tipoldemor Birte. Så står jeg der med nøglen i hånden og hilser af med den sidste bonde i slægten, kikker på ham, og siger, ja generne fornægter sig ikke! ❤️

Nøglen ligger solidt i tasken, for den skulle nødig blive væk. Der er noget stort i at stå med sådan en nøgle i hånden. Tænk hvor mange, der før mig har holdt den; hvor mange historier - af både gode og onde, den kunne fortælle, hvis bare den kunne tale!! 🙏🍀❤️

De fattige turde ikke andet

Facebook, 20.02.2020

Vores slægtning fra Haare ved Husby, Jørgen 79 år, fortæller:

“En gang havde vi ikke det skattetryk, vi har i dag.

Dengang hjalp man hinanden meget mere. 🍀

Min mor fortalte, at en gang om måneden kom i hendes barndom en kone GÅENDE ude fra Lunghøj ved Gelsted med sin kurv. Så fik hun den fyldt op med kød, æg og kartofler og meget andet.

Det var ikke familie, men det var sådan en ordning, de havde.

I sognerådet sad jo greven (Wedellsborg) for enden af bordet, og så ellers 4 gårdmænd, 1 konservativ og 1 socialdemokrat. Det var skolelæreren! (Sagde han klukkende henvist til mig”).

De fattige turde ikke andet end at stemme på gårdmændene, for de var jo afhængige af dem med arbejde og forråd.” 😬

(Jørgen deler oldeforældre med min mor. De to søskende-par, der blev gift i 1860).

Omtalt Jørgen Rasmussen, sidste ejer af slægtsgården i Haare.

Mørke i løden.

Facebook, 28.01.2020

Min tipoldemor på min morfars side havde en bror, Niels Andersen, der sad i Folketinget i 37 år. Valgt for Middelfart-kredsen.

Niels Andersen, der var Dannebrogsmænd og Ridder af Dannebrog, har skrevet sine erindringer herunder beskrevet sin slægt - både de lyse og mørke sider.

I 80'erne lavede jeg slægtsforskning via kirkebøger mm på Landsarkivet i Odense, og det hele er nedskrevet på gammeldags skrivemaskine/i hånden. Heldigvis stemmer det overens med noterne i Niels Andersens erindringer.

Nu er jeg ved at gøre klar til at lægge min forskning elektronisk, og hele spisebordet er plastret til med noter og mapper. Ved den lejlighed fik jeg fundet nogle af alle de gamle noter frem, herunder Niels Andersens slægtsoptegnelser.

Niels Andersen blev født på slægtsgården Ravnkær i Eskør ved Middelfart i 1826, og døde i København i 1913.

I erindringerne beskriver han slægten helt tilbage til sine oldeforældre. Dvs vi er tilbage med fødsler fra starten/midten af 1700-tallet, og mine tip-tip-tip-tip-oldeforældre.

Hans far (min tip-tip-oldefar) blev født i 1803, og hans farmor (min tip-tip-tip-oldemor) i 1760.

Min mor og min ene søster er meget mørkhårede og mørke i løden, og vi har tit jøket med, at der har været en grønlander eller spanier indover, men foreløbig er vi bare

kommet til, at det stammer fra vores tip-tip-oldefar Anders Nielsen, født i 1803, fem år før spanierne kom til Koldinghus lige på den anden side af Lillebælt. ❤️

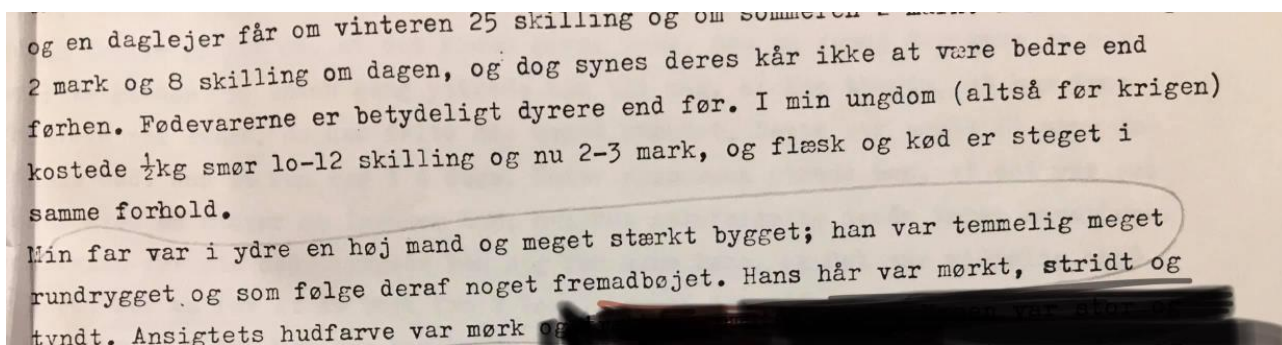
Det er ganske rørende at sidde og læse om et levet liv, om stolte og brave kvinder og mænd, men selvfølgelig også om enkelte “udskud” som i enhver anden familie ...

(Niels Andersens egne ord).

Og så tænke på, at om 200 år er der måske nogen, der sidder og læser om vores liv.

<https://www.gravsted.dk/person.php?navn=nielsandersen>

øvrige sogn til gode ved den påfølgende akkord.

Som landmand var han fremadstræbende. I de første år han var sin egen mand beplantede han alle hegnene ved gården med hassel eller hvidtjørn, og samtidig begyndte han at indføre brak. Omtrent 1836 begyndte han at mergle jorden, hvilket indtil den tid var ukendt her på egnen, og så længe hoveriet varede (til 1843) var det ingen let sag at overkomme. Det måtte gøres om vinteren, om sommeren var det umuligt. Hestene led meget derved. Samtidig begyndte han at dyrke raps, som senere blev almindeligt og vedblev indtil 1865.

I året 1838 opførte han et nyt smukt stuehus af bindingsværk, hvilket imidlertid af hans efterfølger uden nødvendighed og uden nytte blev revet ned og ombygget 1868. I 1844 anskaffede han den første pumpemølle, som blev genstand for megen spot og latter af tankeløse mennesker, men der kom snart flere, og i løbet af en snes år havde omtrent hver mand en pumpemølle. Man kunne vistnok for færre penge have fået vandet af mosen, men et sådant foretagende havde der aldrig vist sig nogen mulighed for.

Han gjorde også meget for at befri marken for skadeligt vand og var forundret over, at hans naboer så tålmodigt på, at deres marker flød under vand om vinteren. I flere år anvendte han megen tid og flid på at dyrke humle. Han kunne hugge stængerne på sin egen jord, og der var skovhave tæt vest for gården til læ, men det ville alligevel ikke lykkes. Jordbunden passede ikke. Han var i flere retninger forud for sin tid, men havde dog langtfra samme syn

rejste fra hende.

Min farmor BIRTHE PETERSDATTER var født i den gård i Eskør, som dengang lå nordvest i byen. Det er den, som nu er flyttet ud i rævejbjergmarken og som ligger ved vejen mellem Husby og Eskør, og hvis jord er mageskiftet med den gård, som ligger østligst i byen. Derved blev den udflyttede gård en del ringere end før.

Hun har haft flere brødre og halvbrødre. (Afskrives senere.)

Min farmor hed Birthe. Hun blev gift med en karl ved navn Lars Mortensen. Han var født i min fødegård, og hans far hed Morten Jensen. Der var, mens jeg endnu var hjemme i gården, en egebjælke, hvorpå var brændt MIS (Morten Jensen). Denne hendes første mand levede kun et par år, efter at han var blevet gift, og efterlod sig ingen børn. Det var som enke, min farmor blev gift med farfar. Hun skal have været en heftig karakter. Jeg har hørt, at da hun skulle giftes første gang, skulle hun efter tidens og stedes skik "rende af laugget" - vel pigernes laug. Det gik således til, at den, som skulle rende af, skulle løbe før de andre piger fra det sted, hvor hun var født og hen til det sted, hvor hun skulle bo, medens de andre rendte bagefter og tog i hendes klæder for at holde hende tilbage; men ved denne leg, skal

Ravnkær, før stuehuset brændte i 50erne.

Min morfar Kaj Petersen og hans bror Johannes til hest hjemme på gården i Eskør, Ravnkær, Stikkelsbærgyden. Kaj blev født 21.8.1909.

Omtalt, Niels Andersen, født 25.5.1826 på samme slægtsgård i Eskør ved Husby på Fyn.

Jeg har ladet mig fortælle, at hans erindringer kan ses på arkivet i Ejby.

Jakob og Martin Husby, begge læger og slægtninge, der antog navnet Husby, har lavet slægtsfortegnelse. Den har rekvireres i kopi hos mig. Mail uer@live.dk.

Elisabeth Jensdatter Kingo

Facebook, 26.01.2021

En frostklar morgen fik mig til at tænke på denne historie:

I året 1661 samtidig med at Gøngehøvdingen herskede i det østligste Danmark, og 3 år efter svenske-krigen, fødte biskop og salmedigter Thomas Kingos søster Else en datter i Gerlev på Sjælland og kaldte hende Elisabeth efter deres søster.

Ved dåben stod bl.a. ”Hans Skotte” og dennes søn Thomas (Biskop Kingo) samt andre gode folk faddere til barnet.

Elisabeths far, Jens Jønson, var fra Sverige. Det ved vi, for da hans bror senere dør på Fyn skriver Elisabeths mand, præsten, at hendes farbror er død i Sverige, hvor han var født.

På et tidspunkt dør Elisabeths far, og moren Else gifter sig med præsten Gregers Madsen på Fejø, og de flytter dertil. Dette område hørte den gang under den fynske biskop, og måske har biskoppen, farbroren, også haft en finger med i spillet, da Elisabeth bliver gift med præsten Oluf Jørgensen Lund i Norup på Nordfyn. (Oluf var præst i årene 1679 til han dør i 1714).

I den gamle præstegård (som blev nedrevet og erstattet af den nuværende) i Norup føder Elisabeth 11 børn. På den måde bliver Hans Skotte Kingos gener flyttet fra Skotland til Nordfyn.

En kold febuardag, 15. februar 1698, vil Elisabeth tage en smutvej over isen til Hindsholm fra Gersø til Dræby. Det var i de år strenge vintre, men alligevel er der

vågehuller, og de må være kørt i sådan et, for både mand og vogn går under.

Elisabeth dør sammen med ”den ældste datter, kudsk og en dreng fra Kerteminde på 13 år”.

Der er ikke kendskab til, at Elisabeths datter skulle være død før alderdommen, men det kan være en ældre steddatter.

Oluf Jørgensen Lund må helt lavpraktisk straks gifte sig for at få en ny mor til de 11 efterladte børn. Den første kvinde, han gifter sig med, Anne Lauritsdatter, dør allerede i 1702, og så gifter han sig med hendes søster, Maren, med hvem han får 2 børn, Lisbeth Cathrine og Laurits. Laurits er at finde i en af mine bedste veninders slægtstræ. Vi deler således via præsten i Norup 6x tipoldefar!!

Lisbeth Cathrine er traditionen tro opkaldt efter den afdøde første hustru. Det må have været lidt mærkeligt for de kvinder, at de skulle lade deres døtre opkalde efter mandens afdøde kone

Der findes skifte efter Elisabeth, og en fin opgørelse over sølvtøj, kobbertøj, tinfade, tintallerkener nok til at alle børn kunne få en tallerken, 5 hele øltønder, vugge med gænger, 2 gamle heste, 5 køer, Tiende-rug, gangklæder og linnedklæder og meget mere. Her blot et udpluk.

Boet gav et overskud 328 sldlr. Til deling blandt de 11 arvinger. Jeg ved ikke så meget om værdien af mønten dengang, men at dømme af opremsningen af værdier, så har det været et forholdsvis velstående hjem på den tid.

I hjemmet fødtes Jørgen 6. januar 1686. Han bliver min 5x tipoldefar (Jørgen Olufsen Lund). Han opfostres hos morens morbror biskop Kingo i Odense Bispegård, Biskop Kingo sætter Jørgen i Latinskole.

Jørgen ernærer sig som degn i Lunde, hvor hans søn Hans Kingo Lund vokser op. Hans Kingo er min 4x tipoldefar. Hans Kingo bliver skoleholder (lærer) på den tids Havrehedskolen, og senere degn i Veflinge. Han har gode evner, og prædiker for folk rundt omkring bla. hver fredag for obersten på Langesø og i forskellige nordfynske præstegårde. Han bliver på den tid anset for adelig grundet hans slægtskab med Kingo, og hans yngste søn ud af 14 børn, Jens Otto Kingo, får da også soldaterfritagelse, grundet samme slægtskab. Jens Otto (min 3x tip) er oldebarn til biskop Kingos niece, Elisabeth Kingo, men så ophører ”goderne” også!

Min oldefar Hans Marius Madsen fra Bogense har aldrig fortalt, at han stammer fra Kingo. Måske har ingen fortalt ham det.

Historien glider simpelthen ud af familiens bevidsthed, måske fordi Jens Otto ikke døber sine børn Kingo. Dog får min 2x tipoldemor navnet Elisabeth.

Først da jeg i starten af tyverne sætter mig for at finde ud af, hvor vi stammer fra, får historien igen liv.

Jeg fik mellemnavnet Elisabeth her 10 generationer efter biskop Kingo søster Elisabeth. Måske er mit mellemnavn den sidste rest af den ukendte slægtshistorie, der ubevidst har overlevet, uden nogen vidste hvorfor.

Med antallet af børn i præstegården i Norup i slutningen af 1600-tallet, og de efterfølgende børnerige generationer af degne og skoleholdere på Nordfyn, så er der ikke noget at sige til, at en del borgere her stadig bærer navnet Kingo.

Jeg må nøjes med ”Elisabeth”, men det er da heller ikke så ringe endda!

Der afholdt skifte efter hende den 26/9 1698. Af boets efter Elisabeth kan følgende værdier nævnes:

	Sldr.	Mk.	Sk.			
Sølf:				1 rødbliset Hestklod	8	0 0
5 Sølfkeer	12	0	0	5 Køer	30	0 0
				1 Tiur	5	0 0
Kobber:				1 broget Qvie og 3 ungnød	12	0 0
1 Bryggerkedel paa 2 tønder	20	0	0	1 Kalff	1	0 0
1 Halffrøndekedel	5	0	4	7 Faar og 1 Veder	8	0 0
1 Brendevinskedel	8	2	14	3 Søer	1	2 0
1 Kobberpande aff Malmgods	0	2	8	3 Gies og en Gasse	1	0 0
1 bradepande	1	1	10			
1 Kobber Fyrfad	0	3	0	Gangklæder:		
Messing:				1 stribet atlaskes Tabbet,		
2 Kedeler	2	2	0	1 blommet atlaskes dito,		
3 Smaa Kedeler og 2 Potteløg				1 Carmeside Rød tafftes Skiørt,		
sampt 1 Dørslag	1	1	0	1 Liffarvet dito,		
1 Fyrbacken	2	0	0	1 stribet Sarsis Kioel		
				Disse gangklæder eragted høst til		
				Pigebørnenes Brug at afflegge og derfor icke vurderis.		
	Sldr.	Mk.	Sk.	Linnedklæder:		
2 Sengebeken	1	1	0	3 Hørgarns Dreyels Duge, 5 alen	6	0 0
1 par Liusestager	1	2	0	3 Bygkorns		
2 par smaa Ny dito	2	0	0	Dreyels blørgarns Duge	2	1 0
1 liden Mørtter	2	0	0	2 Dreyels Handklæder	0	3 0
1 Strygjern	0	0	3	1 par Ny Hørgarns Lagen	3	0 0
Tin:				2 par dito, noget slit	4	0 0
6 Fade	3	0	12	1 par smaa blørgarns Lagner	1	2 0
12 Tallerkener	2	1	0	2 par ny blørgarns Lagner	3	0 0
1 Jern Kackelovn	10	0	0	2 par groff blørgarns i Folkesenge	1	2 0
1 Viseværk med træbus	6	0	0	1 par Pudevaar med Hvidsøm	0	2 0
1 Stabelseng med Himmel paa	2	0	0	1 par Slette dito	0	2 0
1 Nøgelskab af Eeg	1	0	0			
2 gl. Lederstole og 1 træstol	1	2	0	Korn:		
1 gl. Küffert	0	2	0	16 traver Tienderug	48	0 0
1 Skab med Hylder udi				21 traver Rug aff gaardens aul	31	2 0
og 2 Laager for	2	0	0	18 traver Tiendebiug	30	1 8
1 Bretspil med Bricker til	1	0	0	26 traver biug aff aul	29	1 0
1 udhuggen Himmelseng	7	0	0	14 traver Tiende Havre	17	2 0
1 grøn Fyrkiste	6	0	0	20 traver Havre aff aul	8	1 0
1 lille Fyr-Halff-Kiste	2	2	0			
1 Vugge med gænger	2	0	0	Boets samlede indtægt beløb sig til 540 sldr. 0 mk.		
1 stor Speyl med Sort ramme	0	2	0	5 sk., hvorimod udgiften androg 212 sldr., så der		
1 gl. Vinfad	0	3	0	blev altså 328 sldr. 5 sk. til rest til deling arvingerne		
5 Hele øltønder	3	3	0	imellem.		
2 Saltønder og en tragt	0	0	14			
2 Spinderocke	1	0	0			
2 Ølkar	5	2	0			
1 Degntrug	1	0	0			
2 Kierner og 1 Flødebøtte	0	2	8			
1 beslagen Vogn	12	0	0			
1 Ferritzvogn med Haver						
og agekurve	8	0	0			
1 arbeidvogn med behør	5	0	0			
1 Ploug med tilbehør	1	2	0			
1 Harve - Half Jern, Half træ	0	3	8			
1 Slibesteen	0	2	0			
2 gamle Heste	12	0	0			
1 rødbliset dito	16	0	0			
1 Hoppe	10	0	0			

Skifte efter Elisabeth Kingo, Norup præstegård.

Artiklen har sammen med historien om ”Kærlighedskransene” været trykt i Slægthistorisk Blad, 2021.

En samtale om næstekærlighed

Facebook 3.2.2021

Mens sneen dalede ned fra oven i dag, fotograferede jeg udsigten mod Kronsbjerg og Grindløse. En retning, jeg tit kikkede som barn, når vi under den tids snestorme ventede på vores far, der skulle kom hjem fra post-ruten.

En gang var det mig selv, der blev spejdet efter - af min lille dreng på 2 år og hans far, der var alene hjemme, fordi jeg var kørt på arbejde:

Min anden-ældste søn var kun et ½ år, dvs. i 1994. Jeg var lige begyndt at arbejde efter endt barselsorlov 1. marts, og det var min første arbejdsdag.

Jeg var kørt afsted fra vores daværende bopæl på Falster til mit job i Høje Taastrup. På de kanter er en pendlerafstand på 115 km hver vej ikke usædvanligt ...

Vel fremme gik dagen sin vanlige gang på kontoret i Patentdirektoratet, men omkring kl. 14 ringede børnenes dagplejemor og fortalte, at himmel og hav stod i ét på Falster, og jeg konstaterede, at jeg hellere måtte flexe ud og drage hjemad.

Jeg nåede ca. halvvejs til omkring Rønnede, da vejret pludselig ændrede sig, og nu forstod jeg dagplejemorens bekymring.

Op ad bakken ved Rønnede sneglede trafikken sig afsted, og jeg ville skifte vognbane, men mistede herredømmet over bilen og landede med bagenden op ad en skrænt og sad kønt i den der!!

Efterhånden fik jeg samlet mig sammen til at kravle ud af bilen for at se, hvor galt det stod til. Jeg sad fast, men bilen fejlede heldigvis ikke noget. Dette var før almindelige mennesker fik mobiltelefoner, så jeg begav mig afsted i snestorm mod de gule

standere, der står ved motorvejene, for at ringe efter hjælp. Der var et enkelt hus længere fremme, men så langt væk fra bilen turde jeg ikke gå i snestorm.

Mens jeg stod og ventede ved bilen, kørte et par biler forbi, på trods af at det var åbenlyst, at jeg behøvede hjælp ... Den 3. bil stoppede op. Den lignede mest af alt en "Bumle"; sådan en fra "Cars-filmen". Ud af bilen hoppede en ikke videre velsoigneret mand og tilbød sin hjælp. Han og hustruen ville køre mig til nærmeste station. Men da jeg ikke var særligt bekendt Sydsjælland, begyndte tårerne at løbe ... for tænk hvis jeg ikke nåede hjem til mine to små drenge den samme nat ... og hvordan kom jeg lige videre fra stationen og helt hjem i det vejr ... spørgsmålene pressede sig på.

De to søde mennesker mærkede min fortvivlelse og tilbød at køre mig helt hjem fra Rønnede til vores hjem i Horbelev syd for Stubbekøbing. De boede selv i Præstø, så det var lidt af en omvej. På vejen til Horbelev fik vi os en god snak om næstekærlighed.

Hvor har jeg mange gange med taknemmelighed tænkt på de to menneskers hjertevarme den dag, da kulden ellers havde herredømmet i Danmark.

Hvorfra fik Sivagerhuset sit navn?

– 200 år gammel bondehus nær Bogense

“Sivagerhuset eller sæbe-huset er det det samme?

Hvem byggede Sivagerhuset ved Nr. Esterbølle? Det hus, der har givet vejen

”Sivager” sit navn, og som efter papirerne på huset at dømme skulle være bygget i 1800.

Allerede ved folketællingen i 1801 skriver en Hans Jørgensen sig til Sæbehuset. Han er 42 år og betegnes "husmand med jord". Hos sig har han familien og en enke, lejer og almisselem Johanne Madsdatter. (Det kan være familie) Jeg må således anse Hans Jørgensen som bygherre/første beboer, hvis byggeår 1800 er rigtigt!

(På den tid ejede Gyldensteen stort set alle ejendomme i området, så det kan være på deres foranledning huset blev bygget).

Ved at følge Hans Jørgensen (1. beboer) og hans efterslægt er det lykkedes mig at finde tilbage til, hvem der givetvis fik bygget Sivagerhuset, og hvordan huset har skiftet beboere/ejere frem til, at slægten på den linje uddøde med en datters død i 1900-tallet, og huset derefter blev overtaget af en husholderske og hendes mand, som boede i huset frem til nyere tid.

Jørgen Hansen (2) overtager Sæbehuset efter sin far. Han gifter sig med Maren/Marie Christensdatter. Deres vielse er ikke at finde, men de får børn i 1830erne, bl.a. Maren Kathrine Jørgensen (3), der bliver født i 1835. I kirkebogen fremgår det, at forældrene bor på Sæbeagre.

Det er lokale folk, der står faddere. Man kan bl.a. følge det sociale hierarki og mobilitet ved at følge, hvem der står faddere. Ved Maren Kathrines dåb er det således folk fra Ullemarken, der dengang var forbundet med Sivager via en kirkesti og det er folk fra Kirstineberg.

Maren har (mindst) en søster Johanne Christine og en bror Hans Christian Jørgensen. Han skriver sig også til Sivager ved Maren Kathrines datters dåb, hvor han står fadder.

Maren Kathrine (3) gifter sig med Anders Rasmussen, og de får en datter med næsten samme navn. Kathrine Marie Rasmussen (4).

Kathrine Marie gifter sig med Jens Lars Jensen. De får kun en datter Alma Katrine Jensen (5). Hun bliver født i 1898, og dør før faren.

Derfor overgår huset efter farens død til en husholderske og hendes mand, der har passet Jens Lars Jensen til hans sidste. Moren (4. generation på Sivager) dør i 1936.

Under hendes dødsfaldsregistrering i kirkebogen er der noteret, at hendes sidste bopæl er Siveager, og at hun er født samme sted. Det var ledetråden til at finde tilbage i tiden for at finde ud af, hvem der byggede Sivagerhuset.

Kært barn har mange navne; således også huse. I folketællingerne er der udover ovenstående navne, dukket følgende op som betegnelse for et og samme hus: Sabiager, Sabeagre.

Markerne ved Sivager kan være fugtige grundet den tætte beliggenhed til havet. Til gengæld er der også meget frodigt.

I stenalderen gik havet helt her ind til.

Gad vide, om det er jordbunden, der har givet stedet det navn? Vandet kan heller ikke sive væk, efter sigende fordi der er en slags AL i undergrunden - det kan også være forklaring på de navneændringer, der har fundet sted op gennem tiden.

Tak til lokale folk for tip til denne beretning.

Kilde: De danske kirkebøger og folketællinger

Sivagerhuset 1948. Hovedhuset i fire længer findes intakt.

Sivagerhuset, anno 2020

Ingen har sagt at livet skal være kedeligt

Slægtsforskning via dna:

I dag kom der endnu et dna match til endnu en af Saras efterkommere, hvilket bekræfter rigtigheden af min oldefars far jfr historien herunder:

(Jeg har ikke andre slægtsgrene på Hindsholm, så den er god nok med denne Jens og ikke Hans som der stod i en af kirkebogsnoterne).

Den oprindelige fortælling:

I mange år var min ene oldefar - Anton Nielsens - ophav omgæret med mystik. Min farmor ville ikke rigtig tale om faren. Han havde nemlig forladt moren og hjemmet i Sjomarkhuset ved Langesø, mens min farmor stadig var en stor pige og hjemmeboende sammen med sine 4 søstre.

Oldefar Anton (født i 1879 ved Birkelundstedet i Vissenbjerg sogn) var selv vokset op med en enlig mor, der blot ved hans fødsel havde oplyst følgende om Antons far: ”Jens Hansen, Odense, tjenende hos slagter ”Küster.”

Det var meget sparsomme oplysninger, da jeg slægtsforskede første gang i midten af 1980erne.

Men mens forskningen har ligget stille, imens 4 børn voksede op, er der kommet ny teknologi til – og det har været en gave for os slægtsforskere. 📄 💾 🖨

Jeg fandt nu Jens Hansen hos slagteren via en søgning i folketællinger for Odense, og der var jeg så heldig, at hans alder og fødesogn var opført. Wauww. 👍👍

Så frem med kirkebogen for Orte Sogn, hvor jeg fandt ham som født 2./6. 1854. Hans far var Hans Christiansen og hans mor Mette Nielsdatter. De boede i det smukke naturområde Hesbjerg vest for Odense. 🌲🌲

I det hele taget har min farmors slægt bevæget sig rundt i det område omkring Langesø, Korup, Sanderum og Hesbjerg. Både på min farmors fars og hendes mormors side. Morfaren var fra Vendsyssel, så det er en anden historie.

Men tilbage til Jens´ mor, min indtil nu ubekræftede tiptipoldemor. For så længe jeg havde så usikre oplysninger om Jens, så turde jeg ikke helt tro på, at jeg havde fat i den rigtige.

Men det havde jeg!!

For i dag kom der dna-match til en anden efterkommer til min 4x tipoldefar på Jens Hansens side: Edvard Jespersen på gården Vestergaard på Hindsholm.

Moren Mette stammede nemlig fra Hindsholm. Hendes morfar Edvard Jespersen har jeg tidligere fortalt om, for hans - 45 år yngre enke efter 2. ægteskab - fik efter hans død børn med 4 forskellige mænd!!

Ingen har sagt at livet skal være kedeligt!! ❤️

Men Mettes mor var nu en ganske almindelig bondekone med navnet Sara Edwardsdatter på Lykkegård, og det gjorde det faktisk lidt nemmere at finde tilbage til slægten på Hindsholm.

Så tak til specielle navne; vores efterkommere får det lidt lettere, hvis de vil forske i nutidens slægter. 😊

Min farmors slægt på Hindsholm:

Anna Katrine Kirstine Nielsen

Anton Nielsen

Jens Hansen

Mette Nielsdatter

Sara Edwardsdatter

Edvard Jespersen, Vestergaard, f. 1747

Jesper Hansen Ladefoged

Historien om Edwards driftige enke kan læses her:

<https://www.facebook.com/groups/1127949300940673/permalink/1238447756557493/>

eller herunder (næste side)

Og om familien på Vestergaard her:

http://www.impoulsen.dk/edvard_jespersen.htm?fbclid=IwAR213FIJ_dHvxHG3vy2Vvsfgg0Wul6c0KV572fNsHFauaGw0ZDTE5xFts9U

Vestergård, Tårup 1948

Kilde: kb.dk/danmarkfraluftten

Om den driftige enke:

Livet er fyldt af spændende historier og usædvanlige skæbner. Her er en, der ikke direkte har noget med mine slægtninge at gøre, men udgangspunktet er min farmors slægt.

En god bonde på Hindsholm, Edvard Jespersen, født 1747, har Vestergaard i Taarup i fæste, og er således den tids “gode parti”.

Han gifter sig med gårdsmandsdatteren Maren Mortensdatter fra Skovgaard ligeledes i Taarup, og så er alting godt, indtil Maren dør efterladende sig 9 børn - og Edvard må finde sig en ny kone.

Han er nu 65 år, og valget falder på den 45 år yngre, smukke pige fra Dringstrup, Ane Marie Pedersdatter. Historien melder ikke noget om hendes herkomst eller status, men hun er kun 20 år, da hun står brud!

Med Ane Marie får Edvard yderligere 4 børn - og så dør han i 1822 efterladende sig hustru og 13 børn, en del af dem heldigvis for længst voksne.

Ane Marie, som ikke er i min slægt, (da jeg stammer fra Maren (den første kone)), vil jeg alligevel dvæle lidt ved, for hun må være gjort af et særligt stof.

Hun føder i årene 1812, hvor hun bliver gift med Edvard, til han dør i 1822, 4 børn, hvor han står opført som far.

Herefter bliver hun på gården og lever videre med status som "Edvard Jespersens enke". Hun er da kun 30 år.

Hun får herefter 4 børn mere med 4 forskellige mænd. Og det var usædvanligt på den tid - især at hun ikke bliver udskammet, men vi ser, at hendes søn overtager gården og driver den videre. Hun har altså formået at drive gården og opfostre alle de 8 børn i de år, indtil hendes egen søn (den ældste "uægte" var stor nok til at overtage.)

I sin enkestand fik hun (citat):

"Tjenestekarl Hans Hansen i Tårup var far til det femte barn.

Hans Larsen var far til det sjette barn. Sadelmager Hans Jacobsen fra København var

far til det syvende barn.

Kvægghandler Hans Jacobsen fra Jylland var far til det ottende barn.

Muligvis var kvægghandleren identisk med sadelmageren.

Vestergård blev overtaget af Ane Marie Pedersdatters søn (med Hans Hansen), Hans Hansen, og derefter af dennes søn, Rasmus Hansen.

Jeg fandt historien, fordi min 3x tipoldemor hed Sara Edwardsdatter og var datter af Edvard herover. Altså en af de 9 børn Edvard får med Maren. Med Saras lidt usædvanlige navn var det let at finde andre slægtsforskeres arbejde, og dermed hurtigt komme videre. Sara blev gift med en gårdmand på gården Lykkegaard i samme område. Lykkegaard på Hindsholm kom ud slægtens eje ved salg i 1985.

Lange røde Carl

Her er han så, min tipoldefar “Lange røde Carl”, fra Vendsyssel; ham der har givet os i den fynske gren af slægten højde og hårfarve!

Han blev født 11.12.1857 i Tømmerby, i Tolstrup sogn i Vendsyssel - og var på morens side ud af større gårdmands-slægter (bl a Hjerimitslev Mølle og Vestergaard Hvilshøj), og af mig til dels ukendt slægt på farens side.

Han kom til Fyn omkring 1888 af ligeledes ukendte årsager. Blev gift med min tipoldemor fynboen Adamine og bosatte sig ved Langesø nær Odense.

Her på billedet er han 1926-27 bosiddende hos sønnen, der var skovfoged under Margaard slot ved Søndersø. Carl døde først 29.12.1936. Da havde han stadig ophold hos søn og svigerdatter i skovfogedboligen - på den smukkeste plet i skoven.

Her bærer sønnen Carls barnebarn Carla Minna Margrethe på armen. Hun døde først for 3 år siden i en alder af 89 år. Hun tjente en formue som ejendomsmægler på Nordfyn. En uddannelse hun tog, da hun var i 40'erne og ingen børn havde fået. Hun var meget skarp i hovedet - og skrap - selv på sine sidste dage!!

Hun efterlod sig som sagt ingen børn. Min farmor var hendes kusine, og af den vej var jeg så heldig at arve et par fotos incl dette samt malerier af bl. a. Margaard Skovfogedbolig (huset ligger stadig i skoven).

Jeg værner meget om dette foto af tipoldefar Carl, da det er det eneste jeg har af den gren af slægten fra Vendsyssel. 💜🌟

Ps Magrethe-navnet, som bæres af mange nulevende kvinder i slægten stammer tilbage fra Carls slægt, nemlig hans mor Margrethe Andersdatter fra Tolstrup i Vendsyssel. Sjovt at vi uden at vide hvorfor, er blevet ved med at bruge navnet.

Således hedder min faster, søster, kusine og grankusines børn Margrethe til mellemnavn. 💜

Omtalt: Carl Christensen, født 11.12.1857 i Tolstrup.

Adamine Hansen, født 15.2.1862, Bøllemosehuset, Sanderum.

Min farmors kusine: Karla Minna Margrethe Christensen, f. 26.12.1925

Hendes far: Axel Karl Christensen, født 22.4.1898.

